

✦ A ✦ S ✦ D ✦

OBSAH 5. ČÍSLA 12. ROČNÍKU - 1980

Konat pravé věci v pravý čas
Věříme, že

Ježíš Kristus přijde brzy

Milujeme Boží zákon

Proč jsme adventisté?

Proč ji důvěřujeme?

Věříme v Ježíše Krista

Milujeme jiné lidi

Lidé, kteří mají lepší zdraví

Víra je životní styl

O adventistech řekli...

Věříme, že...

Brzy

Pozval je...

ZNAMENÍ DOBY

V radostnej službe ľuďom

M. HROBŇ

Spasiteľova pozemská služba sa neskončila jeho vzkriesením, ale zvestným poverením učeníkov, aby šli do celého sveta. Evanjelizácia sa tak stala existenčným zmyslom novozmluvnej cirkvi, prirodzenou funkciou živého tela, ktorého hlavou je vzkriesený Pán. Evanjelijné poslanie cirkvi vo svete dodnes neprestalo byť veľkou misijnou chartou Kristovho kráľovstva. Zmyslom šírenia Božieho kráľovstva je, aby v ľuďoch žil svojím životom zmŕtvychvstalý Pán. Tento cieľ nie je nijakým rojením; je to vrcholná sláva Božej lásky a milosti v zmysle slov novozmluvnej sumy: „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nik, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Ján 3.16). Pán Boh teda Golgotou prisúdil človekovi nekonečnú cenu a celú službu cirkvi zameral k tejto hodnote.

Veríme, že len dar Božej milosti v Kristu aj nás jednotlivito povolal do celku cirkvi k svedeckej službe, aby sme zvestovali Božie poslanie, ktoré svojím vplyvom osvecuje a svojou mocou zachraňuje. Slovom i činmi, životom i charakterom máme osvedčiť, čo pre nás Božia milosť vykonala.

Táto Božia milosť nám predovšetkým nedovoľuje žiť sebecky. Jednotlivo súvisíme so svojimi blíznymi ako časť veľkého Božieho celku, viazaní sme vzájomnými povinnosťami. Nik sa nemôže vymaniť zo závislosti od svojich blízkych. Podľa Božieho zámeru sa má každý cítiť potrebným pre život iných a má sa usilovať o rozhojnenie ich blaha a šťastia.

Spasiteľ sveta prišiel medzi ľudí, aby ich oslobodil od všetkého, čo ich podmaňuje, spútava, zotročuje a strháva do záhuby. Koho uchvátili Kristove slová, jeho láska, zmierujúca obeť a jeho víťazstvo, tomu nemôže byť cudzia a ľahostajná ani jediná bolesť a krivda tohto sveta. Ježišova láska nás nielen posmeluje a potešuje, ale priam nám vyznačuje cestu k dobrým skutkom.

Prvokresťanskú cirkev zapálil oheň Kristovho príkladu. Slovom i skutkom dokazovali, že láska je ich smernou zásadou. Pohania žasli nad kresťanskou radosťou z dobročinnnej služby iným. Ich láska k ľuďom bola nielen väčšia, ale aj vrúcejšia. Akoby zabúdali na seba, keď pomáhali trpiacim. Ich láska sa nekončila nejakým samotárskeym rozjímaním. Bola to láska, ktorá prirodievala nahých a sýtila hladných.

Veríme, že svet nič tak nepotrebuje, ako prejav Spasiteľovej lásky v ľuďoch. Sme teda povolaní Pána Boha oslavovať zjavnou službou. Ľudia totiž málo veria tomu, čo kazateľ vraví, ale skôr tomu, čo cirkev robí. Výstižne nám to pripomínajú slová E. G. Whiteovej: „V tomto živote urobte toľko dobrých skutkov, koľko len môžete.“

Ako adventisti s. d. rozumieme tejto reči dnes práve tak, ako jej rozumeli naši predkovia viery, keď sa po sklamaní rozhodli hrivnu čakateľskej trepezlivosti po celej pútnickej ceste k cieľu zvrchovaného povolania

Božieho premieňať na skutky lásky v istote, že takto zúročené očakávanie Pána nie je márne. Nešlo im a nejde ani nám o nejaké samolúbe a okázalé dobročinnosť a tým menej o záslužnicke skutkárstvo. Jednoducho to vyplýva z príkladu a príkazu Pánovho.

Isteže nás povzbudzuje vedomie, že ako cirkev sme svetotvorným hnutím s tri a pol miliónovým počtom členov žijúcich vo viac ako 90 % zemí sveta, že v záujme účinnej služby ľuďom spravujeme tisíce zdravotných, výchovných, sociálnych ústavov, kde sa pomáha trpiacim, sýtia sa hladní, zaodievajú nahí, odstraňuje sa negramotnosť a mnohým sa sprístupňujú hodnoty časného i večnostného významu. Povzbudzuje to, ak pre nás jedinečný misijný program a účinnú organizačnú štruktúru požívame účtu v mnohých častiach sveta.

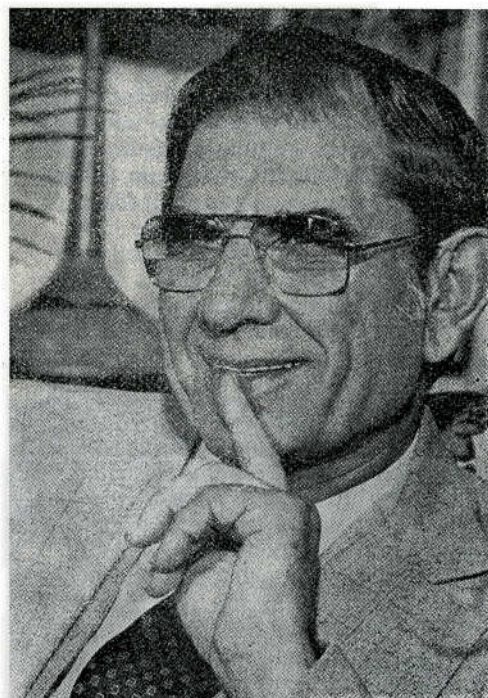
Podobne nás povzbudzuje vedomie, že Kristova zbožnosť aj v našich podmienkach je čínorodá a že nás nijako neuspáva. Naši bratia a sestry si uvedomujú, že svojou ochotnou službou sú povinní spríkladňovať Ježišovu lásku v prostredí, v ktorom žijú. Nie sme tu jednotlivito ani ako cirkev preto, aby sme vládli, mocensky sa zabezpečovali, ľahkovážne kritizovali a odsudzovali, ale aby sme z fondu viery pôsobiacej v skutkoch lásky slúžili všade, kam nás Spasiteľ povoláva a usmerňuje.

Milosť Božia, ktorá nám bráni žiť sebecky, nedovoľuje nám žiť ani lenivo. Biblickú zbožnosť nechápeme len ako záležitosť zborového priestoru, ale ako posväcovanie každodenného života v povolaní, zamestnaní a vo všetkých spoločenských vzťahoch, kde máme prinášať chutné ovocie Ducha Svätého v prejavoch svedomitosti spĺňaných povinností. Sme presvedčení, že ako Kristovi nasledovníci máme byť nástrojmi spravodlivosti. Preto nezakladáme ruky, akoby všetko už bolo hotové. Príkladom i slovom varujeme ľudí pred takými spoločenskými zlami, ako je alkoholizmus, fajčenie, užívanie drog, vyhýbanie sa pracovným povinnostiam atď. Ako občania milujeme svoju pozemskú vlasť a svoje sily dávame k dispozícii tam, kde ide o blaho človeka, o mier blízky i kdekolvek ohrozený, kde ide o dorozumenie medzi národmi a odstraňovanie ohnisk nežiadúceho svetového konfliktu. Radostne a v pokoji chceme spolu s naším ľuďom spolupracovať v záujme dôstojného a plného života po vzoru Toho, ktorý prišiel, „aby život mali a hojne ho mali“ (Ján 10,10).

K modlitbe o príchod Božieho kráľovstva pripájame úprimnú prosbu, aby sám Pán osvietil našu myseľ i srdce a posilnil naše ruky, aby sme vedeli každodenné životné povinnosti plniť verne, „z tej duše“, „ako Pánovi“ a aby sme radostnou službou ľuďom prinášali tíšivý liek čínorodej lásky na dnešnej kolesti sveta. Modlitebne pomätáme aj na tých, čo v ťažkom rozhodovaní nesú bremeno zodpovednosti za zachovanie mieru. Kiež Pán pokoja usmerňuje naše kroky k mieru vytýčenému, ktorému podľa jeho zaslúbenia nebude konca.

VE DNECH 17.—26. DUBNA 1980 SE KONALO SVĚTOVÉ ZASEDÁNÍ
GENERÁLNÍ KONFERENCE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE
V DALLASU, V USA. NEAL C. WILSON, ZNOVUZVOLENÝ
PŘEDSEDA, PŘEDNESL SVÉ POZDRAVNÉ POSELSTVÍ PRO
DELEGÁTY GK, VE KTERÉM UKÁZAL NA DESET OBLASTÍ,
KTERÝM BY CÍRKEV MĚLA VĚNOVAT PRVOŘADOU POZORNOST.
PŘINÁŠÍME HLAVNÍ MYŠLENKY TOHOTO POSELSTVÍ.

Konat PRAVÉ VĚCI V PRAVÝ ČAS

Předseda Generální konference bratr N. C. Wilson

NYNĚJŠÍ 53. ZASEDÁNÍ
GENERÁLNÍ KONFERENCE
adventistů sedmého dne nám umož-
ňuje důkladněji pohledět na nedáv-
nou minulost i blízkou budoucnost.
To, co rozhodneme v následujících
deseti dnech, ovlivní naši situaci
v příštích letech.

Při tomto zasedání si připomene-
me, jak Bůh zasahuje a má řešení
pro každou situaci. V Božích rukou
je i budoucnost Boží církve. Jeho dílo
půjde vítězně kupředu a naší před-
ností je chopit se Boží ruky a jít
s Pánem.

Dnes jsme světovou církví. Sku-
tečně v každé části světa — ve mše-
tech Evropy, v nových státech Afri-
ky, mezi milióny obyvatel Asie,
v Austrálii, na ostrovech jižního Paci-
fiku jakož i v obou částech Ameriky
— jsme byli svědky oživení úspěšné
veřejné evangelizace. Růst členstva je
výsledkem dynamického úsilí členů
a kazatelů. Tak např. roku 1979 se
v Jihoamerickém oddělení k církevní
rodině připojilo přes 50 000 členů. Me-
xiko, které před několika lety nemělo
ani 15 000 členů, má nyní 125 000 členů
a je jednou ze dvou nových unií ve
Středoamerickém oddělení. Střední
Amerika je početně největším oddě-
lením; bylo zde za poslední rok po-
křtěno téměř 62 000 lidí (přibližně
1 200 každý týden); k dnešnímu dni
má celkem asi 620 000 členů. Máme
také radost z toho, že ve třech zemích
Afriky církev vzrostla tak, že bylo
třeba zorganizovat tři další sdružení.

Škoda, že nemám více času, abych
vám mohl vyprávět o festivalech
víry, kterých se zúčastňují tisíce mla-
dých lidí; o semináři Dálného Vých-
odu blízko Manily; o nové vyšší škole
v Ruandě, která se stane hlavním
střediskem vyššího vzdělání fran-

couzsky mluvících Afričanů; o misi-
onářích-studentech; o velkém rozma-
chu knižní evangelizace a o daleko-
sáhlém vlivu našeho zdravotního
poselství a našich zdravotnických
ústavů. To všechno povzbuzuje naši
víru a podněcuje naši vděčnost.

Přes vděčnost za úspěchy nechceme
zakrývat nedostatky a chyby. Často
měříme úspěch čísly, krásnými mod-
litebnami nebo jinými stavbami,
akademickými tituly a organizační
stabilitou. To by nemělo být cílem,
ale prostředkem ke konání Božího
díla. Pán nám říká, že pravý úspěch
závisí na tom, jak budeme důvěřovat
moci a vedení Ducha svatého a jak
porosteme ve víře a lásce. Jak vypa-
dáme podle tohoto měřítka?

Čteme, že „podstatou pravé víry
je konat pravou věc v pravý čas“.
Máme tu pravou víru? Je nyní pravý
čas? Co máme dělat? Podle všeho je
adventní hnutí v podobné situaci jako
starozákonní Boží lid na cestě do za-
slíbené země. Bůh je vysvobodil a
chránil. Staral se o jejich potřeby.

Bůh si nepřál, aby bloudili pouští.
Vícekrát jim poskytl příležitost vejít
do Kanaánu, ale oni při každé příle-
žitosti pochybovali, reptali a zůstali
na poušti. Ztratili smysl svého poslá-
ní. Jejich víra neuměla zdolat pře-
kážky, které stály mezi nimi a zaslí-
benou zemí. Ztratili naději na dosa-
žení Kanaánu.

Církev, kterou představujeme ty
i já — má určitou úlohu, svaté poslá-
ní. Ve světle této slavné skutečnosti
chci zdůraznit deset bodů:

1. Potřebujeme správně pochopit
„poslání“. Čím větší časový od-
stup nás dělí od našich průkopníků,
tím méně si uvědomujeme, zdá se,
pravý důvod naší existence. Dokud
plně nepochopíme své poslání, nepo-

chopíme ani poselství ani úkol, který
nám Bůh svěřil. Mnozí z našich členů
v tom nemají jasno.

Promítá se to v různých odvětvích
díla. Tak například hospodářské od-
dělení nedávno vydalo studii nazva-
nou „Duch průkopníků“. Připomíná
nám obětavost průkopníků advent-
ního hnutí. Uměli obětovat všechno
i sebe, na oltář služby, aby dílo Boží
mchlo jít kupředu, protože správně
pochopili své poslání. Takový duch
odpovídá potřebám doby.

2. Některé skutečnosti naznačují,
jako bychom neměli jistotu o na-
šem „poselství“. Bůh povolal lid, je-
hož jediným cílem a posláním je
zvěstovat celému světu věčné evan-
gelium Ježíše Krista, se specifickým
přihlédnutím k trojandělskému po-
selství ze Zjevení 14. kapitoly. Vedle
hlavních věroučných bodů historické
křesťanské církve zdůrazňujeme ta-
ké pravdu o svatyni a o oprávněnosti
z víry. Církev má za úkol zpřístup-
ňovat lidem spasení. Musíme učit
mladé i staré, jak málo žít a svědčit
o Kristu v dnešním složitém světě.

Musíme oživit osobní studium Pís-
ma a rodinné pobožnosti. Kázání
musí být založeno na biblické zvěsti
a podepřeno studiem inspirovaných
spisů Ducha prorockého. Když pol-
nice vydá nejistý hlas, kdo se bude
chystat k boji? (1 Kor 14,8). Naše
poselství je charakteristické. Zdůraz-
ňujeme nejen brzký druhý příchod
Ježíše Krista, ale také osobní přípra-
vu na setkání s ním. Kdyby tomu
tak nemělo být, ztratili bychom své
prorocké poslání.

3. Vraťme se k usnesení z výroční-
ho zasedání z roku 1976 o evan-
gelizaci, záchraně lidí a dokončení
Božího díla.

Úkol pohnout církev k tomu, aby

evangelizace a záchrana lidí obdržely nesporné prvenství, není snadný. Je však třeba, aby tento úkol splnili vedoucí každého sboru, každého sdružení, každé unie a každého oddělení. Stručně řečeno: touha po záchraně lidí musí ovládnout církev na celém světě. Evangelizace se soustřeďuje v Ježíši Kristu, který byl a je hlavním evangelistou. Být evangelistou znamená podobat se Kristu a výsledkem evangelizace je podobnost Kristu. Výraz „dokončení Božího díla“ zahrnuje vnitřní i vnější úsilí. Znamená — lid spasený milostí, usilující o spásu jiných.

4. Je třeba zdůraznit důležitost svědectví našich domovů a rodin. Mají zrcadlit Kristův charakter v naší společnosti. Žel, satan se všemožně snaží oslabit a zničit toto svědectví. Domov může a má být nejvýmluvnějším kázáním evangelia. Církev si musí uvědomit, že naše domovy jsou dnes největším misijním polem. Jistě by nebylo správné kázat jiným a ztrácet přitom vlastní děti a rodiny.

5. Osobně podporuji návrh, aby ženy byly zastoupeny nejen v administrativní oblasti církevní práce, ale aby jejich síly a schopnosti byly co nejlépe využity pro úkol dokončení díla uloženého naším Pánem.

6. Dále chci zdůraznit oblast křesťanské výchovy. Dost často slyším kritické připomínky týkající se našich výchovných středisek. Připouštím, že některé věci měly být jinak. Ale podle mého přesvědčení konají naši adventističtí učitelé a vychovatelé obdivuhodné dílo a zaslouží si naši plnou podporu.

7. Při popisu církve použil apoštol Pavel výrazu „rodina“. Bůh stvořil z jedné krve všechny národy. Členové každé rodiny se trochu od sebe liší, ale v hlavních otázkách obvykle stojí při sobě a spolupracují jako nedílný celek.

Trvalé podvolení se Duchu svatému může prolomit rasové a národnostní přehradu a ukázat chvályhodný příklad světu.

Nepovažujeme za moudré ani nutné vnucovat jedinou formu církevního života všem etnickým a kulturním skupinám. Je však důležité, aby mezi námi byla duchovní blízkost, která přesáhne naše etnické a kulturní rozdíly, naše sympatie a antipatie, odstraní rasovou diskriminaci, která maří základní příbuzenství lidstva a znehodnocuje nejzákladnější pravdy evangelia. To se však nestane „moci ani silou“, ale působením svatého Ducha.

8. Na srdci mi leží také problém širšího prostoru pro uplatnění všech členů církve. Musíme podněcovat laickou iniciativu a nebát se jí. Mohl bych to ilustrovat mnoha příklady. Zmíním se o jednom, který nám, podle mého názoru, umožní na-

Moto zasedání „Jeho Duchem“

hlédnout do úžasných možností zvěstování poselství světu.

Je tomu padesát let, co začal br. Richards vysílat evangelizační programy rozhlasem. Za padesát let se tato práce velmi rozvinula. Církev adventistů dnes vysílá pravidelně celou řadu rozhlasových i televizních programů v různých částech světa. Pro tuto práci máme mnoho odborníků.

Nedávno však přišli laičtí členové ve městě Lubock ve Spojených státech s iniciativou, vysílat kratičké 30—60vteřinové televizní programy. Na počátku vysílání a znovu po čtyřech týdnech byly provedeny výzkumy veřejného mínění. Došlo k výraznému odstranění předsudků vůči adventistům. Ukázalo se, že kratičké programy upoutají mnohem více televizních diváků, než běžné, půlhodinové náboženské programy. Iniciativa laických členů zde přinesla dobré ovoce. Měli bychom i v jiných oblastech díla dát více prostoru pro návrhy a práci všech bratří a sester.

9. Přišel čas další fáze naší evangelizační činnosti. Musíme hledat cesty, jak evangeliem oslovit člověka, který nezná křesťanství nebo se vůbec o náboženství nezajímá. To je samo o sobě vědou, které jsme dosud věnovali jen málo pozornosti. Jde o oslovení miliónů lidí, kteří dosud neslyšeli nabídku spasení v Kristu.

10. Světový rozmach naší církve vyžaduje obnovu našich síly a podnětného zápalu prvních křesťanů i našich adventistických průkopníků. Má-li církev dosáhnout všech Bohem stanovených cílů, potom je třeba provést určité organizační změny. Je třeba zlepšit různé postupy. Nebojme se pružně řešit a rozhodovat podle aktuálních potřeb misijní práce. Je také třeba usilovat, aby každá odpracovaná hodina a vydané peníze a každý navržený plán splnil své poslání.

Jsme církví, ne světskou společností. Něco z toho, co mohou dělat jiné organizace, my dělat nemůžeme. Přece však existují určité zdravé řídicí zásady, které můžeme bez obav použít

i v církevním systému, a tím umocnit naše celosvětové svědectví. Osobně jsem přesvědčen, že některé změny jsou naléhavé a žádoucí.

Seznámil jsem vás s deseti hlavními zájmy další činnosti. Mohl bych jmenovat i další. Chci se však vrátit k úvodní analogii mezi Boží církví na poušti a Božím lidem dnes.

Pán Bůh oslovil svého služebníka, vůdce lidu a řekl: „Už dosti dlouho obcházíte toto pohorí. Obráťte se na sever... Hospodin, tvůj Bůh ti při veškeré práci tvých rukou žehnal; znal tvé putování touto velikou pouští. Už po čtyřicet let je Hospodin, tvůj Bůh, s tebou; v ničem jsi nestrádal. A šli jsme... a obrátili jsme se... i přešli jsme potok Zered“ (5 Moj 2,3-13).

Je to smutný, ale působivý příběh, který vhodně ilustruje naši dnešní situaci. Jedenáct dní po tom, co lid Boží odešel od hory Oreb, utábořil se v Kádes na poušti Fáran nedaleko hranic zaslíbené země. Nevěra a nedůvěra v Boží zaslíbení jim zabránilo vstoupit do Kanaánu. Po dobu celého jejich putování jim Boží milost zázračně opatrovala vodu, kdykoli to bylo třeba. Kristus, zdroj všech časných i duchovních požehnání, se postaral o proudy osvěžující vody.

Avšak právě před příchodem do Kádes živý proud přestal téci. Pán chtěl zkusit, zda budou důvěřovat jeho prozřetelnosti, anebo pokračovat v nevěře svých otců. Kanaánské vrchy byly v dohledu. Několikadenním pochodem by se byli dostali přes Edom, Moab k řece Jordánu na hranicích Kanaánu. Mojžíš dostal příkaz: „Obráťte se na sever!“ Ukončení zázračného přítoku vody mělo být důvodem k radosti, protože bylo znamením, že jejich bloudění pouští a kočovnému způsobu života bude konec.

To, co mělo být důkazem splnění Božího zaslíbení, stalo se nevěrou zaslíbenému lidu důvodem k pochybování a reptání.

Jak se jim mnozí z nás podobají. Tím, že žijeme jen z toho, co vidíme, a ne vírou, oddalujeme Kristův příchod. Zarmucujeme ho svou ustrašeností, nedůvěrou, odporem a tvrdší jností hned při první zkoušce. Vezměme Boha za slovo! Jednejme okamžitě!

Musíme použít všechny hříbny, které nám Bůh dal, a být vděční za všechny duchovní dary naší církve. Nenechme se spoutat strachem, zvyky a tradicionalismem. Musíme směle vykročit s vědomím, že Bůh nám dá sílu, kterou jsme dosud neznali. Musíme dát příležitost Duchu svatému. Musíme se kát pro svůj nedostatek víry a pokorně vztáhnout ruku a uchopit všechno, co nám Bůh dává nebo chce dát. Heslo konference: „Jeho Duchem“ — by se mělo přenést do našeho praktického živo-

ta. Nebo zůstane prázdnou frází, na kterou se občas podíváme?

V úvodu jsem připomněl slova, že „samou podstatou pravé viry je dělat pravou věc v pravý čas“.

Milí spolupracovníci, bratři a sestry, dnes je ten pravý čas! Musíme povstat a svítit, protože sláva Hospodinova vzešla nad jeho lidem. Musíme se obrátit „na sever“. Musíme

směřovat k domovu. Musíme splnit Boží záměr. Máme poselství pro všechny. Dále už nesmíme otálet. Déle se už nesmíme spokojovat jen s tím, čeho jsme dosáhli na „poušti“ s malými požehnáními, když vrchy zaslíbené země jsou v dohledu. Na tomto světě je naším posláním plně zvěstovat Krista, to živé Slovo, každému národu, pokolení, jazyku a lidu.

Pán Bůh nás vyzývá, abychom se obrátili a vydali tím správným směrem. Upcslechněme jeho hlasu a pojďme společně tam, kam nás chce vést. Dbejme na znamení času a vyhlížeje nebeský domov, kam nás chce Kristus uvést.

„Přiď tedy, Pane Ježíši!“

Pro Znamení doby zpracoval
OLDŘICH SLÁDEK

VĚŘÍME, ŽE *Ježíš Kristus* *přijde brzy*

JOSEF HRDINKA

Od okamžiku, kdy zlo opanovalo svět a satan si podmanil jeho obyvatele, byli na zemi vždy lidé, kteří věřili, že Kristus přijde na tuto zemi, aby osvobodil člověka a odstranil zlo. Bůh oznámil tento svůj úmysl již Enochovi: „Prorokoval také o nich Enoch, sedmý od Adama: Hle, přichází Pán s deseti tisíci svých svatých, aby vykonal soud (Juda 14.15). Lidé věděli, že Kristus přijde poprvé, aby člověka očistil a osvobodil z hříchu, aby jej obnovil ke své podobě a pak podruhé proto, aby definitivně zničil zlo a obnovil svět. Bůh projevoval lidu postupně své úmysly, ty tvoří nosnou část — páteř biblické zvěsti. Je paradoxní, že lidé, kteří tomuto poselství věřili, byli nejen v menšině, ale že ostatní je často považovali za nerozumné, fanatiky a někdy i za bláznů.

Když přišel Pán Ježíš poprvé na svět, často hovořil s učedníky o svém druhém příchodu ve slávě. Vykreslil jej velmi podrobně a upozornil, že řada zvláštních úkazů upozorní svět na jeho blízkost. Do rámce svého líčení zasadil události před potopou, které se v širším měřítku zopakují před jeho návratem. Tenkrát se Bůh „s bolesti v srdci“ rozhodl, že vyhladí zlo i s generací, která mu propadla (Gen 6,6). Lidem však dal naději záchrany. 120 let se je Duch Boží snažil v kázání Noema přimět k obrácení (1 Petr 3, 19.20). Noemovým současníkům se jeho varování zdálo nevědecké, přepjatá a nerozumná. Jeho současníci dokazovali, že potopa není možná. A přece

přišla. Jak důležité bylo mít naději a jistotu!

BŮH ZNOVU OŽIVUJE VYHASLOU NADĚJI CÍRKVE

Advent znamenal pro Židy starozákonní doby toužebně očekávaný příchod Mesiáše. Pro církev apoštolskou se stal Kristův druhý příchod klíčovým bodem zvěsti. Apoštolové se zpočátku domnívali, že Ježíš přijde ještě za jejich života, jak zřejmě vysvítá z mnohých míst Nového zákona. Později pochopili, že dříve, než Pán přijde, církev musí projít utrpením a pronásledováním, že ji bude nepřítel rozleptávat zevnitř klamem a nejednotou, až jí nakonec nabídne kompromis s pohanstvím a světské uznání místo Boží přízně. To všechno Bůh odhalil v proroctvích Nového zákona. Pak přišla století utrpení, která z církve vytlačovala naději Kristova návratu, až ji zatláčela úplně. Nastala doba soužení a odpadnutí, kdy lidé i církev byli „bez naděje a žili bez Boha na světě“ (Ef 2,12).

V Božím spásném plánu se „naplnil čas“ a Kristův příchod se přiblížil. Lidstvo mezitím udělalo obrovský pokrok ve všech oblastech života. Za posledních 150 let se změnil svět více, než za celá předchozí tisíciletí. Nastal věk rozumu a techniky. Před lidstvem se objevily perspektivy technického ráje, kdy se svět díky pokroku může zbavit válek, nedostatku a problémů. To byl sen lidstva! A zatím ... kolik zklamání!

Největší „objev“, který lidé učinili,

však není na poli vědy, ale v biblické oblasti. Lidé pochopili, že Kristus opět BRZY přijde. Po tisíciletí středověkého mlčení se asi před dvěma stoletími začaly ozývat zpočátku nesmělé hlasy biblistů z různých zemí a různých vyznání. V jednom se sjednotili — Kristus opět brzy přijde. Tato zvěst zapůsobila tak mocně, že začali pečlivě a systematicky zkoumat Písmo. Daniel 12,4 píše: „Ty pak, Danieli, zavři slova tato a zapečeť knihu do doby konce. Mnozí ji pak budou pečlivě zkoumat ...“ Bůh oživil v pravý čas vyhaslou naději církve, aby se stala nadějí lidstva. Věřící pak skládali kaménky za kaménkem v krásnou mozaiku Boží pravdy tak, jak předpověděl Izaiáš 58, 12: „Budeš nazván vzdělavatel zbožniny“. Ústředním bodem Božího poselství dnešnímu člověku je zpráva, že Kristus brzy přijde na tento svět. Tato událost zaujímá tak významné místo, že jsme ji zahrnuli do názvu své církve. Adventisté sedmého dne — ti, kteří očekávají splnění prosby Otčenáše: „Přiď království tvé.“

VÝCHODISKO ZE SLEPE ULIČKY

Ve chvíli, kdy Pán Ježíš slavnostně vjížděl do Jeruzaléma, se v jeho bezprostřední blízkosti rozplakal (Luk 19, 41). Jeho slzy nebyly výrazem obyčejného zármutku, nýbrž velkého, nepotlačitelného žalu. Plakal kvůli tisícům odsouzených v Jeruzalémě, plakal pro slepotu a zatvrzelost těch, kvůli nimž přišel, aby je spasil. Majestátní v slzách! Ježíš, hledě prorockým zrakem na po-

slední pokolení lidí, viděl, že svět žije v klamu, podobném tomu, který způsobil zkázu Jeruzaléma. Velkým hříchem křesťanského světa bude jeho zavržení zákona Božího. Předpisů Hospodincových nebude dbáno, lidé jimi budou pohrdat. Milióny lidí hříchem zotročených, satanových otroků, odsouzených k druhé smrti, odmítnou naslouchat slohům pravdy, až přijde den jejich navštívení. Jak strašná to slepota! Jak divné to poblouzení!

Smutný obraz světa, jak ho vyličil Pán Ježíš, se splňuje. Mnozí významní a odpovědní lidé stojí dnes v údivu a nechápou smysl dění. Má svět ještě naději? Neničíme si přírodu, vodu, vzduch, celé životní prostředí? Nezačínáme hladem, přelidněním či vyčerpáním půdy? Udrží vývoj lékařské vědy krok s rozmachem civilizačních nemocí? Nezpůsobí znečištění ovzduší oteplení, tání polárních ledovců a tím rozsáhlé záplavy? Nevyčerpáme příliš brzy zdroje suroviny a energie? Zastavíme přívál sobectví, cynismu, drog, zločinnosti a terorismu? Nezanikneme vědomě či „nedopatřením“ jadernými zbraněmi? Stane se svět rájem díky civilizaci?

Věřím, že Bůh řeší tyto otázky a problémy. Kristus přijde brzy na svět, obnoví jej a přeneseme všechny, kteří jím byli přetvořeni v nové bytosti. „Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost“ (2 Petr 3,13).

Máme řadu důvodů pro svou víru v druhý Kristův příchod. Z nich uvedu tři podstatné. První, že Kristus přijde, aby zemi vrátil do původního stavu. Prorok Izaiáš napsal asi před 2 500 lety toto o naší zemi: „Zhanobena je země svými obyvateli“ (Iz 24,5). Výstižně je to napsáno mladým švédským autorem v otevřeném dopise starší generaci: „Patřím ke generaci, která bude svědkem předsmrtné agónie blahobytné společnosti. Patřím ke generaci, která přišla na svět příliš pozdě. Nemůžeme, nikdy nebudeme moci nic změnit... nezbude nám nic než čekat. Náš svět je už do té míry devastován, zničen tak nesvědomitě, že se mu už nedá pomoci. Dnes je už příliš pozdě — pro nás, pro vás, pro ty, kteří ničili zemi, kteří ničili nás!“

BŮH NENÍ PŮVODCEM ZLA

Druhý důvod je ten, že Bůh nedal příčinu ke vzniku zla na světě. Když lidem země někdo blízký, když se stane neštěstí či živelná pohroma, lidé říkají: „Kdyby byl Bůh, tak...“ Pán Ježíš často plakal nad lidským utrpením a bídou. Bohu není lhostejný stav a osud lidstva. On jej však nezpůsobil.

Přibližně před dvěma sty léty se deisté domnívali, že Bůh stojí opodál lidského dění. Mysleli, že Bůh stvořil a „natáhl“ svět jako hodiny a pak jej nechal svému osudu. Ovšem — jak

mohl učinit dokonalý svět s „vadnými“ částmi? A proč jej tedy „neopraví“? Je-li tomu tak, pak Bůh nese odpovědnost za zlo na světě.

To je ovšem nebiblický názor. Nelze s ním souhlasit. Poselství Písma od jeho začátku až po Zjevení je jednoznačné. Zlo je cizí samotné Boží podstatě, je jeho pravým opakem, a proto je nenechá působit nekonečně dlouho. Až hřích dozraje, Bůh zničí zlo i s jeho původcem a jeho rozšiřovateli. Kristus přijde podruhé proto, aby ukončil hrůzovlád zla a smrti.

Je ještě jeden podstatný důvod mé víry v Kristův návrat. Ten třetí: Ježíš má osobní zájem o záchranu každého jednotlivce, o tebe i o mne. Nezáleží na tom, že v roce 1980 žije na světě 4,5 miliardy lidí.

Bůh sice řídí celý vesmír i světové dění, a přesto má hluboký zájem o každého jednotlivce tak, že za něj dal nejvzácnější cenu — Ježíše Krista. Volá nás ke šťastné budoucnosti založené na zásadách lásky a dobroty. Jsou to ubozí křesťané, kteří ztratili ze zřetel Kristův návrat. „Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí“ (1 Kor 15,19). Pavel si zpíval v poutech vězení, protože jeho naděje spočívala pevně v budoucnosti. Naděje, jistota Kristova návratu a začátku slíbeného života je tím nejcennějším pokladem dnešního člověka. Máš i ty takovou jistotu?

Žijeme v době, ve které je potřeba mnoho duchovní síly. Potřebujeme vědět, čemu věříme a proč věříme. Lidé mají o náboženství jen málo vědomostí, daleko méně, než o jiných oborech lidského života. Máme být pohotovi vydat svědectví o naší víře: „Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí.“ (1 Petr 3,15,16)

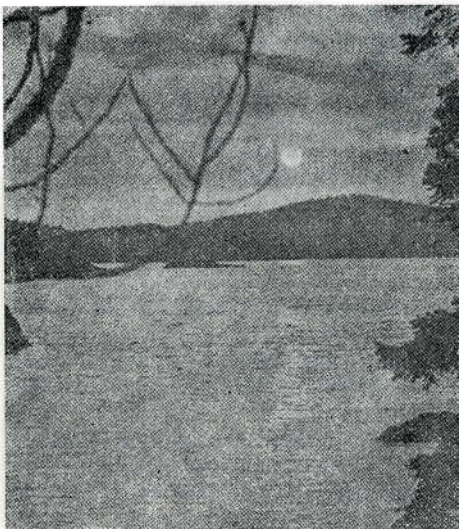
Adventisté jsou pro svou víru známi po celém světě. Často slyšíme otázku: proč jste adventistou? Jde vlastně o dvě otázky. Dnes si chceme objasnit několik důvodů, proč jsme adventisté a někdy později si odpovíme na otázku: proč jsme adventisté sedmého dne. Pod slovem adventista máme na mysli osobu, která věří v osobní druhý příchod Krista na tuto zemi s mocí a slávou. Věř, že tento příchod se uskuteční nadpřirozeným způsobem a dovrší Boží plán spasení člověka. Věř, že příchod Kristův je blízko „ve dveřích“.

PROČ JSME ADVENTISTÉ?

Protože věříme v biblické učení o druhém příchodu Krista a nechceme být oklamáni řeči o ideálním světě, který si lidé vytvoří vlastním úsilím. Studium světových dějin ani v nejmenším nepodporuje myšlenku, že člověk je s to vytvořit ideální svět. Filo-

PROČ JSME ADVENTISTÉ?

J. MARCOLLA

zofové a moudří mužové nám slibovali takový svět, ale nikdy ho nedali. Právě, že věda a vzdělanost, která se přičiní o vymizení ngramotnosti, sníží zločinnost a chudobu, a to přispěje k vytvoření ideálního světa. V dějinách však není žádného důkazu, který by

podporoval myšlenku krásné budoucnosti, kterou si lidé vybudují svým vlastním úsilím.

Jsme adventisté, protože jsme optimisté. Nevěříme, že historie smutku, tragédie a smrti, která se nepřetržitě opakovala v minulosti, bude pokračovat do nekonečna v budoucnosti. Rádi hledíme na světlé stránky, nechceme být škarohlídy. Kdysi byli adventisté pokládáni za škarohlídy, kteří prý mluví o budoucnosti pesimisticky. To bylo falešné obvinění. Dnes máme pro to mnoho důkazů. Dnes státníci a politické mluví o temné budoucnosti, zatímco adventisté jsou pravými optimisty. Hledíme do budoucnosti plni naděje.

Jsme adventisté, protože jsme křesťané. To je nejjednodušší a nejjasnější důvod, který můžeme podat, protože ho lze nejsnadněji dokázat Písmem. Bible nám předkládá obraz dokonalého světa na počátku a pak ještě jednou na konci času a mezi tím leží dlouhé období, kdy svět „je pod mocí zlého“. Tato doba mezi původně dokonalou zemí a novou zemí slouží k vykonání Božího plánu, aby byli zachráněni všichni, kdo po záchraně touží. Tento plán na záchranu lidstva je vybudován na dvou velikých událostech, na prvním a druhém příchodu Krista. „Věrohodné je to slovo a zaslouží si

plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.“ (1 Tim 1,15)

Musíme zmlknout před projevem Boží lásky k člověku. Ale kdyby nám ten Boží plán spasení nedal nic více než pouze první příchod Kristův, pak bychom navždy zůstali v boji proti ďáblu, obklopeni ničemností, nemoce- mi a sužování vším tím, co vychází z lidského srdce. (Mat 15,19) Těšili bychom se, že nám jsou hříchy odpuště- ny, že máme společenství s Bohem, že máme nové srdce a nového ducha, ale přitom bychom nadále byli odkázáni na zlý svět se vši tragédií.

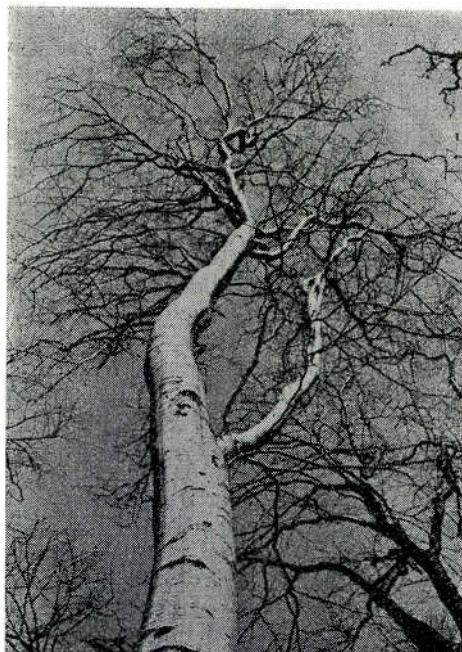
Kristus řekl svým učedníkům, že dny před nimi jsou temné, že budou pronásledováni pro jeho jméno. „Budou vás vylučovat ze synagog; ano, přichází hodina, že ten, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím uctívá Boha.“ (Jan 16,2) To je obraz budoucnosti, jaký Kristus předložil svým následovní- kům — zstrašující, beznadějný, kon- čí-li Boží plán s člověkem jen prvním příchodem Krista.

Ale Boží plán spasení obsahuje něco více než jen odpuštění hříchů. Když Kristus byl vzat od svých učedníků po svém vzkříšení, zanechal nám zaslíbe- ní, že se vrátí. Toto zaslíbení zahrnuje druhou polovinu Božího plánu spasení člověka. „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příby- tků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil mís- to, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (Jan 14,1-3)

To je jasná řeč. „A odejdu-li...“, „opět přijdu“. Ti, kdo se nazývají křesťané, už svým jménem svědčí, že Kristus odešel do nebe. Adventista je člověk, který věří také té druhé větě: „Opět přijdu.“ Když apoštolové kázali zvěst o Ježíši Kristu, vyzývali lidi, aby se obrátili „od model k Bohu, aby slou- žili Bohu živému a skutečnému a oče- kávali z nebe jeho Syna, kteréhož vzkřísil z mrtvých, Ježíše.“ (1 Tes 1,9,10) Pavel ukazuje přímou řečí na souvislost mezi prvním a druhým pří- chodem Krista. „Tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; podruhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těch, kdo ho očekávají.“ (Žid 9,28)

Bible také říká, že křesťan se má tě- šit na druhý příchod, neboť obdrží no- vé tělo, prostě neduhů, poněvadž v plá- nu Božím je pamatováno netoliko na novou mysl, nového ducha, ale také na nové tělo. „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasi- tele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno podmanit.“ (Fil 3,20,21)

Jsme-li pravými křesťany, pak má- me vroucí lásku ke Kristu. Ti, kteří vi- děli Krista osobně, měli vzácnou před- nost. Vždyť o nich bylo řečeno: „Blá-

hoslavené oči, které vidí, co vy vidi- te.“ Je mnoho těch, kteří by rádi s Je- žíšem chodili podél jezera Genezaret- ského, ale zdá se, že tito lidé často za- pomínají, že se máme radovat z toho, že s ním budeme chodit v budoucnosti. Jako adventisté se nespokojíme s ja- kýmsi bezúčelným žadoněním, aby- chom žili v době, kdy Kristus byl na zemi, nýbrž obracíme svůj zrak k je- ho druhému příchodu. Adventisté jsou lidé, kteří „s láskou vyhlížejí jeho pří- chod“ (2 Tim 4,8).

Jsme adventisté, protože věříme bib- lickým proroctvím. Věříme, že nám je dal sám Bůh, abychom je studovali spolu s ostatními částmi bible Věříme v inspiraci celé bible. Snad si řeknete, že proroctvím nemůžeme rozumět, a proto uvážneme v mlze dohadů. Je tomu opravdu tak, že proroctvím ne- můžeme porozumět?

Připouštím, že kdyby někdo při prv- ním otevření bible chtěl porozumět ně- kterému proroctví, že by se skutečně ocitl v hlubokých vodách. Člověk, kta- rý poprvé začíná studovat matematiku, by se rovněž ocitl v hlubokých vodách, kdyby začal kapitolou o krychli, algeb- rou atd. Byl by zmaten a znechucen. Je matematika nepochopitelná jen pro- to, že někdo ztroskotal? Co byste tomu řekli? Všichni víme, že kdyby dotyčný začal se základními pravidly matema- tiky, že by zanedlouho pochopil i slo- žité vzorce. To je běžný způsob při studiu kteréhokoli předmětu, včetně studia bible. Člověk, který studuje bib- li systematicky, porozumí biblickým proroctvím mnohem snadněji.

Je také pravda, že jsou dvě nebo tři zvláštní prorocká místa v knize Danie- le, o kterých bible říká, že jsou zapeče- těna „do doby konce“ (Dan 12,4) Ale už ta prostá skutečnost, že o těch ně- kolika málo proroctvích se praví, že jsou zapečetěna, prozrazuje, že ta ostatní nejsou. K tomu ještě i těch ně- kolik málo proroctví mělo být zapeče- těno jen do určité doby. Slovo samého

Krista nám osvětlí, že tomu tak oprav- du je. Když mluvil ke svým učední- kům o budoucích událostech, pouká- zal na jednu, „o níž je řeč u proroka Daniele, jak stojí na místě svatém“, a pak dodal, „kdo čteš, rozuměj“ (Mat 24,15). Pán zde dal jasný příkaz, aby- chom rozuměli knize Danielově.

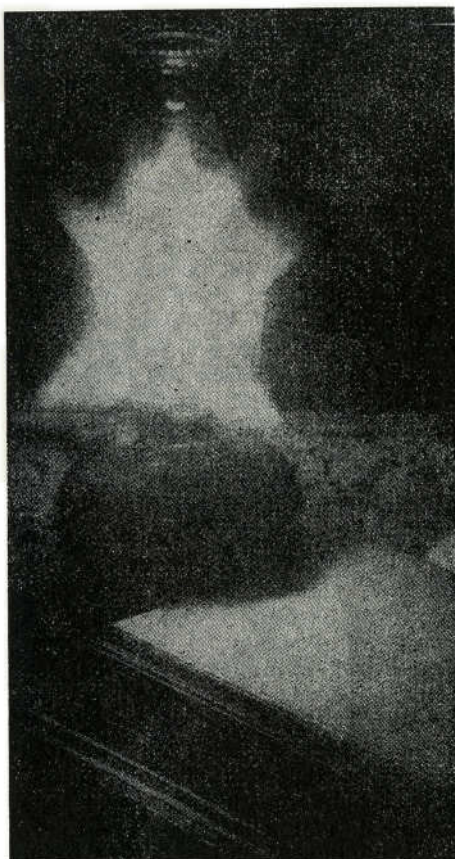
Když otevřeme poslední knihu bib- le, tu čteme hned na počátku: „Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto pro- roctví, a blaze těm, kdo slyší a zacho- vávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko.“ (Zjev 1,3) Může být ještě něco jasnějšího? Požehnání není vysloveno jen nad tím, kdo čte nebo slyší slova tohoto proroctví, ale nad těmi, kteří je zachovávají. Z toho vyplývá, že pro- roctví bible se mají číst ne pro krato- chvili, ale proto, aby se stala naším vůdcem a učitelem.

Jakmile začnu studovat proroctví, nemohu se ubránit dojmu, že proroci mluvili velmi mnoho o druhém pří- chodu Krista. V biblických proroctvích nenacházíme nic, co by podporovalo myšlenku, že svět se zlepší a změní lidským úsilím. Bibličtí proroci byli pravými realisty. Namalovali obraz světa tak, jaký ve skutečnosti je, s jeho tragédiemi, válkami a úpadkem. Tvr- dili, že budoucí staletí budou jako je- jich doba nebo ještě horší. Celá sta- letí až po naši dobu jsou důkazem, že jejich názor na člověka a svět byl správný. Přesto byli plni slavné na- děje. Všichni si byli jisti, že Bůh žije a má plán s tímto světem, že v pravý čas tento plán uskuteční. Mluví o tom prostě a s takovou jistotou, jako by o půlnoci tvrdili, že ráno vyjde slun- ce. Věděli, že noc hříchu může být dlouhá a temná, ale byli si také jisti, že skončí slávou přicházejícího „Slun- ce spravedlnosti“. Jaké stanovisko má- me zaujmout?

Jako křesťan věřím, že Bůh žije, vládne a má hluboký zájem o náš malý svět. Při studiu Písma svatého shledá- vám, že všichni velcí, dobří mužové bible, byli vlastně adventisty. Žalmis- ta prohlašuje: „Přichází Bůh náš a ne- hodlá mlčet. Před ním jde oheň šířa- jící, vichřice běsní kolem něho“ (Žalm 50,3). V Novém zákoně shledávám, že velcí mužové Boží měli přesně též názor a tutéž naději: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáva- me i Spasitele, Pána Ježíše Krista“ (Fil 3,20) A co my? Máme se k ním vírou připojit a stát se adventisty jako oni. Bůh je dlouhočekající a trpělivý, čeká, aby se lidé odvrátili od bezbož- nosti. „Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby vši- chni dospěli k pokání“ (2 Petr 3,9). Zde je jeden z důvodů, proč Bůh zdánlivě prodlévá. Nebude však čekat stále. Pán Bůh svůj plán dokončí. Před námi, za mraky a bouřemi, je pokojná země, ří- še Nejvyššího, království nevýslovné radosti a věčného života, kde kraluje Kníže pokoje.

PROČ JÍ DŮVĚŘUJEME

MILOSLAV ŽALUD

V JEDNĚ HVĚZDARNĚ

opravoval mechanik jakýsi přístroj. Když v přestávce mezi prací něco pojedl, vyjmul z brašny opotřebenou knihu a četl v ní. Tím upoutal pozornost přítomného pracovníka observatoře.

„Co zajímavého čtete, že tomu věnujete i pracovní přestávku?“

„Bibli,“ zněla odpověď.

Vědeckého pracovníka to překvapilo, a proto mu položil další otázku:

„Jak můžete číst knihu, která je tak stará a o níž ani přesně nevíte, kdo ji napsal?“

Na jeho dotaz opravář odpověděl protiotázkou:

„Proč vy používáte matematiku, která je tak stará a o které nevíte, kdo ji vybudoval?“

Hvězdář bez rozmyšlení odpověděl: „Proč bych ji neměl používat, když se mi v praxi osvědčila?“

„Osvědčila se, a proto jí důvěřujete. A vidíte — ze stejných důvodů použijím i já tuto starou knihu. Důvěřuji jí, protože se mi v životě osvědčila,“ podal vysvětlení opravář.

I my, adventisté sedmého dne, důvěřujeme této staré knize. Čas ji nezabavil užitečnosti, nesetřel její aktuálnost a nepřinesl fakta, která by ji vykazala do regálů muzeí. Proto jsme ji učinili základem a pravidlem naší víry a průvodcem života. Osvědčila se v minulosti a osvědčuje se i v našem přítomném životě.

BIBLE A ŽIVOTI JEDNOTLIVCE

Je nesporné, že mnoho lidí se dnes dívá na bibli s nedůvěrou. „Jak nám

může ta stará kniha prospět?“ namítají. „Může nějak ovlivnit náš život?“

Nejpodivuhodnější na bibli je to, jak přesně odhaluje lidské nitro. Odkrývá jeho klady a zápory. Člověk si při čtení bible připadá, jako by stál před zrcadlem nebo dokonce před rentgenem. Celé jeho nitro je tu jako na dlani. Člověk přitom pravdivě pozná příčiny svých problémů a neúspěchů. Pochopí, proč s výdělkem uměrně neroste pocit štěstí, pozná, proč auto či chata se nemůže stát tím hodnotným cílem života a zjistí, že bez zásad, které jsou zjeveny v bibli, nemůže manželství ani rodina vytvořit ráj na zemi. Bible nekonstatuje pouze, že člověku uniká hodnotné štěstí, ale zároveň pro každého z nás pravdivě stanovuje příčiny této skutečnosti.

Ten, kdo její kritiku přijal a zařídil se podle jejích rad, prožil podstatnou změnu svého života. Tato proměna bývá tak radikální, že je v Písmu nazývána „znovuzrozením“. Pod působením této staré knihy se objeví úplně nový člověk. Není to teorie, která by se měla uskutečnit teprve v budoucnosti, je to skutečnost, kterou dnes a denně prožívají ti, kteří ji upřímně a bez předpokladů čtou a kteří se jí nechají ve svém životě usměrňovat. Z otrocka alkoholu se stává svobodný člověk, z nevráživého souseda příjemný společník, z hádavého manžela pozorný životní partner, z lajdáka pilný pracovník, z člověka s křivou páteří zásadový a čestný, z neposlušných synů a dcer děti respektující autoritu rodičů a z nevěrného životního druhu ten, který chrání posvátnost manželského svazku. Bible však není kniha jen pro ty, kteří jsou na periferii plnohodnotného života, nebo kteří momentálně nevědí, jak dál. Bible je určena všem lidem. I těm, kteří si myslí, že mohou být se svým životem spokojeni. Takovým ukáže jejich život v pravém světle a nabídne jim nový, s dosud nepoznanými rozměry a prozářený vznešenými cíli.

Životy všech, kteří učinili bibli svým rádcem, svědčí o její potřebnosti.

BIBLE A ŽIVOT CÍRKVE

Na omluvu těch, kteří bibli ještě nedůvěřují, je třeba říci, že častokrát sami lidé, kteří se i k náboženství hlásili, tuto důvěru podkopali. Vždyť známe výrok velíkán Indie — Gándhího: „Byl bych se stal křesťanem, nebýt křesťanů.“ Ano, sami křesťané svým životem znevážili bibli i samo náboženství. Křesťané vedli války ve jménu Boha, žehnali zbraním, byli podněcovateli politických intrik, žili nemravně. To je tragicky smutné.

Ptáme se proč? Neosvědčilo se snad křesťanství?

Křesťanství nezklamalo, ale selhali lidé, protože se nedrželi bible. Kdyby se řídili jejími radami, nikdy by nebyla doba bezvěrectví. Úroveň církve a síla jejího vlivu byla vždy závislá na tom, do jaké míry se přidržovala bible. I z našich dějin je patrné, že národ byl vždy na výši, když si vážil bible.

BIBLE A HISTORIE

Proti bibli bylo vedeno mnoho útoků a lidé nejvíce zpochybňovali její historickou hodnověrnost. Tak například byly doby, kdy postavu babylónského krále Balsazara historikové považovali za výmysl knihy Danielovy.

Ještě v polovině minulého století dějiny takové jméno neznaly. V roce 1861 však H. F. Talbot publikoval text z chrámu Měsíce z Uru, v němž se známý babylónský král Nabonidus modlí za svého nejstaršího syna Balsazara. To však ještě historickou pravdivost 5. kapitoly Daniele neosvětlovalo. O patnácti let později se veřejnost mohla seznámit s důležitými okolnostmi pádu Babylóna, a to s touto skutečností, že Nabonidus v oné době nebyl v Babylóně, ale v městě Tema, a že tam byl jeho syn, kterého však historikové považovali pouze za vrchního velitele Nabonidovy armády, ale ne za krále. Až v roce 1924 publikoval Sydney Smith materiály, které se nyní nacházejí v Britském muzeu, z nichž je zřejmé, že Nabonidus svěřil svému nejstaršímu synu kralování. Od té doby je Balsazar považován za spolukrále se svým otcem Nabonidem. Proto také můžeme rozumět výroku bible z Dan 5,16 (srov. 5,7), že Daniel měl být za odměnu třetí v království. (První Nabonidus, druhý Balsazar a třetí Daniel.)

Toto je jeden příklad za všechny. Bibli byla totiž častokrát vytýkána historická nepřesnost a dokonce ji kritizovali za falšování dějin. Archeologie ovšem vždy do problému přinesla světlo a potvrdila hodnověrnost jejích zpráv. Když jeden archeolog hodnotil vliv nálezů svitků od Mrtvého moře na kritiku bible a když se očekávalo, že důvěra v tuto stárnoucí knihu bude otřesena, řekl toto: „Největší senzací je, že tyto svitky žádnou senzaci nepřinesly.“ A tak se bible osvědčila a osvědčuje jako spolehlivý historický pramen, který znovu získává na vážnosti.

BIBLE

A CÍRKEV ADVENTISTŮ S. D.

Církev adventistů sedmého dne učinila bibli „pravidlem víry a života“. Není to nějak dodatečně formulovaná

zásada, ale sám princip, kterým se adventisté řídili jak při svém vzniku tak i v dalších letech svého trvání.

Jako příklad toho, že církev adventistů s. d. chápala bibli jako směrodatnou autoritu, můžeme uvést problém z nejranějších let, kdy nebyl ustálen způsob svěcení sobotního dne. Adventisté tenkrát zahajovali sváteční den „různě podle svého nejlepšího svědomí“. Nebyla v tom jednota. Někteří se řídili zásadou „od půlnoci do půlnoci“, druzí začínali sobotu v pátek v 18 hodin a další také v pátek — od západu slunce. Jak se adventisté sjednotili? Studovali ještě pečlivěji bibli a zjistili, že biblický den — a tedy i den odpočinku začíná západem slunce. Mnozí tedy opustili svůj způsob „podle svého nejlepšího svědomí“ a začali svítit sobotu podle bible.

Adventisté s. d. si již na počátku položili důležitou otázku: Jsou jednotlivé body našeho učení — jako například adventní naděje, závaznost mravního zákona — desatera, svěcení soboty, učení o stavu člověka po smrti, aj. v souladu s biblí? Kriticky studovali své chápání pravdy, opouštěli omyly a stavěli se na stranu, jak ji poznávali z bible.

I dnes je tato kniha ve středu církevního života. Není doménou některých vyvolenců — teologů, ale skutečným principem víry a života všech členů církve. Proto se každou sobotu ještě před kázáním schází sborové společenství ke studiu bible. Toto studium se podobá skutečné škole. Má svoji učebnici — bibli, svoje skriptum — tematické lekce s vysvětlivkami, své učitele a své třídy. Každý má možnost vyjádřit, jak pochopil daný úsek biblického učení, případně se zeptat na neznámé skutečnosti. Při této „sobotní škole“ projevuje každý člen svoji lásku a důvěru v bibli.

Církev také ochotně poskytuje informace o bibli každému, kdo nepatří do jejích řad. A když se chce někdo stát členem sborového společenství, poznává nejdříve základní biblické pravdy a učí se této staré knize důvěřovat jako ti, kteří si z ní učinili průvodce životem, protože je nikdy nezklamala.

Při vykopávkách v Pompejích byl objeven pramen, který po odstranění rumišť a nánosů začal ihned vesele bublat a dávat čistou, zdravou, pramenitou vodu. Po mnoho století byl přikryt lávou a popelem a nikdo o něm nevěděl. Ale jakmile byl objeven a otevřen, začala téci ven tatáž dobrá pramenitá voda, jak tomu bylo před stoletími, kdy bylo toto město plno života a ruchu. Podobně je tomu i s pramenem slova Božího. Může být skryt, zapomenut, bez požehnání nebo vlivu. Ale v tom okamžiku, kdy je otevřen a poselství této živé vody vnikne do srdce upřímného čtenáře, přinese občerstvení, sílu a dává radostnou náplň novému životu.

Věříme V JEŽÍŠE KRISTA

MIROSLAV KYSILKO

Apoštol Jan zaznamenává ve svém evangeliu loučení Pána Ježíše s učedníky v předvečer jeho smrti. Úzkostí sevřená srdce se chvějí nejen o osud Mistra, ale i o osud vlastní. A tu je Spasitel potěšuje ujištěním, že zase přijde a pobere je k sobě samému. Potěšuje, dodává odvalu a naději a zároveň ukazuje, na čem naděje stojí — „věřte v Boha, věřte i ve mne“ (Jan 14,1-3). Víra v Ježíše je základem naší naděje.

VĚŘÍME V BOŽÍ LASKU ZJEVENOU V KRISTU

Věříme, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Bůh byl často představován lidem jako soudce — přísný, tvrdý, nemilosrdný, čekající na každou chybu a poklesek. Pán Ježíš nám představil Boha jako Otce — milujícího, odpouštějícího, soucitného spolutrpícího, čekajícího na každou příležitost pomoci. „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14,9), mohl Pán Ježíš směle tvrdit. A co bylo vidět? Ježíš jim od-

pověděl: „Jděte a zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte. Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium“ (Mat 11,4.5). Po setkání s ním utichl pláč, uprchla bolest, nemoc i smrt. Pomohl každému, kdo pomoc potřeboval — bez výjimky. Zjevoval lásku v každém činu. „Miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce“ (Jan 13,1).

V některých náboženstvích se přinášeji oběti pro usmíření Boha. Ježíš Kristus nezemřel, aby smířil pomstychtivého Boha s člověkem, ale aby přivedl hříšníka ke smíření se slitovným Otcem. Nezemřel, aby nás Bůh miloval, ale protože nás Bůh miloval. Vždyť Bůh „prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Řím 5,8).

VĚŘÍME, ŽE JEŽÍŠ KRISTUS ZEMŘEL ZA NAŠE HŘÍCHY

Činil dobře všem, ale byl ukřižován jako zločinec. Ne za své hříchy, ne-

dopustil se ani jednoho, ale zemřel za hříchy naše. „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme zbloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jež však Hospodin postihl pro nepravost nás všech“ (Iz 53,4-6). Nebylo jiné cesty, žádné druhé možnosti zachránit hříšníka. Pohlížíme-li na kříž a snažíme-li se alespoň zčásti porozumět té nepochopitelné lásce, nezištné sloužící, obětující se až k smrti, odpouštějící svým vrahům, pak v jejím světle začínáme vidět stále jasněji svoji sebelásku, ctižádost, sobectví, pýchu. Jen při pohledu na kříž si člověk může uvědomit závažnost svého hříchu. Jen tehdy, když vidí, co Otec a Syna hřích stál. Jen z tohoto pohledu může být hřích správně pochopen. Kříž zjevil nejen nekonečnou Boží lásku, ale také hrůzu našich hříchů.

Ve světle kříže chápeme, že si z našich hříchů nemůžeme naprosto nijak pomoci. Proto potřebujeme Spasitele. Proto k němu vzhlížíme s vírou, s důvěrou, protože „věrohodné je to slovo a zaslouží plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky“ (1 Tim 1,15).

VĚŘÍME, ŽE K JEŽÍŠI MŮZEME PŘIJÍT TAKOVÍ, JACÍ JSME

Někdo se domnívá, že není dost dobrý, aby mohl přijít ke Kristu. Snad až se polepší, až učiní opravdové pokání. To bible nikde neučí, naopak, sám Pán Ježíš praví: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven“ (Jan 6,37). Vždyť právě z něho pramení moc vedoucí k pokání. Apoštol Pavel na ni upozorňuje: „Neuvědomuješ si, že dobrotnost Boží tě chce přivést k pokání?“ (Řím 2,4). Je to moc Boží lásky. Hříšník se může Boží lásce zpěčovat, může ji pohrdnout, může ji nevěřit, ale přijde-li ke kříži, nemůže odolát její moci. „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě“ (Jan 12,32).

Právě zde u kříže nalézáme sílu k pokání, zde nacházíme odpuštění. Pocítíme úlevu z osvobození z viny, zakousíme nepoznaný pokoj. Kristus nás zve, všechny, takové, jací jsme: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám“ (Mat 11,28).

VĚŘÍME VE SPASENÍ Z MILOSTI V KRISTU JEŽÍŠI

Věříme, že skrze víru a pokání nám jsou nejen odpuštěny hříchy, ale jsme i „ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši“ (Řím 3,24). Věříme, že žádný hřích není tak velký, aby nemohl být odpuštěn „zdarma“, „bez peněz a bez placení“ (viz Iz 1,18; 55,1). Ničím, žádným skutkem si nemůžeme zasloužit Boží milost. Ani

víra není nějaký záslužný čin, víra je přivlastnění daru Boží milosti. Věříme v ospravedlnění skrze víru ne proto, že bychom se cítili svatými, ale proto, že Bůh zaslíbil: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy nám jsou odpuštěny pro přebohatou milost“ (Ef 1,4-7).

VĚŘÍME, ŽE KRISTUS MĚNÍ NÁS ŽIVOT

Poznání naší viny a bídý nás naplňuje touhou zbavit se jí. Po několika marných pokusech však zjišťujeme, že to vlastními silami nedokážeme. Vychova, síla, vůle, vytrvalé úsilí, to vše má své místo v životě křesťana, ale zde jsou bezmocné. Mají vliv na naše chování i myšlení, ale nemohou očistit pohnutky našeho srdce, změnit náš život. Bůh vidí naši nemohoucnost, a proto zaslibuje, že to vše za nás učiní v Kristu. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové“ (2 Kor 5,17). Novým stvořením nejsme proto, že bychom se tak viděli, ale proto, že nás Bůh tak vidí a my jsme tomu uvěřili. V novém srdci se rodí nové pohnutky, nové touhy, nové city, nové zvyky. Boží věci, které jsme dříve nenáviděli, začínáme milovat a hříchy světa, které jsme milovali, nenávidíme. Tuto zkušenost nazývá bible znovuzrozením. Kristus o něm mluví jako o podmínce vstupu do jeho království: „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího“ (Jan 3,5). Znovuzrození z Ducha svatého je počátkem nového života. Jsme vlastně nově narození Božími dětmi a Bůh nás miluje tak jako svého Syna. Děti se podobají svému otci. Tak i naše povaha se stává podobnější povaze Kristově. Vírou přijímáme Krista a pohlížením na něho, spojením s ním, následováním ho „jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě — to vše mocí Ducha Páně“ (2 Kor 3,18).

Někteří lidé se domnívají, že Kristus je svou milostí osvobodil od činění skutků víry. Od skutkaření, to jistě. Ale Pán Ježíš nikdy nikomu neodpustil hříchy, nikdy nikoho neuzdravil proto, aby mohl dále hřešit. „Jdi a už nehřeš!“ (Jan 8,11), provázelo odpuštění. Když člověk odevzdá své srdce Kristu, vždy se to projeví v jeho životě. Vše živé se nějak projevuje, tak i živá víra v Ježíše Krista se projevuje skutkem (viz Žid 11 kap.). Pán Ježíš to vyjádřil těmito slovy: „Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím“ (Jan 14,11.12). Přebývání Otce v Kristu se projevuje skutky. Právě tak se v našich skutcích projeví přebývání Kristova Ducha v nás. „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováme jeho přikázání“ (1 Jan 2,3). Živá víra v Ježíše Krista se projevuje poslušností. Kristus je nejen původcem, ale i dokonavatelem naší víry. „Proto i my obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle“ (Žid 12,1.2).

Jiní lidé se snaží vlastní silou vypěstovat v sobě vysokou mravní úroveň a činit dobré skutky. Takové náboženství je kultem vlastního já — spoléháním na sebe. Činění dobrých skutků nemůže nikoho zachránit. „Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,9.10). „Skutky, které Bůh připravil“, jsou plodem víry v Ježíše Krista. Věříme, že se tato víra projevuje i v nás.

Věříme v Ježíše Krista. Jestliže vírou dovolujeme vstoupit Kristu do našeho srdce a On na něm pracuje, projevuje se to jeho skutky, jeho poslušností. Na nás není nic, čím bychom se mohli chlubit nebo co by nás opravňovalo k sebevyvyšování. Jediným základem naší naděje je víra v Ježíše. Avšak i ta je darem Boží milosti (Fil 1,29). Proto prosíme s uctědníky: „Pane, dej nám více víry“ (Luk 17,5).

MILUJEME BOŽÍ ZÁKON

PAVLA ŠUSTKOVÁ

Adventisté sedmého dne uznávají Boží zákon jako neměnitelný a věčný. Vědí, že přijímají-li tyto svaté závazky do srdce, respektují tím Boha, který v zákonu vyjádřil svůj svatý charakter.

Chceme-li se opřít o spravedlnost, najdeme ji v Božím zákoně. Hledáme-li dokonalost a svatost, přijdeme až k Bohu, který nám zákon dal. Toužíme-li poznat, čím je skutečná láska — najdeme Krista, jenž zákon naplnil.

ZÁKON JE BOŽÍHO PŮVODU A JE DOKONALÝ

Zákonem rozumíme deset přikázání daných Bohem na Sinaji a zachovávaných od dob patriarchů. Desatero, které se stalo vzorem jiným zákonům, bylo dáno Stvořitelem; to vysvětluje jeho dokonalost.

Protože je to zákon milujícího Boha, jeho zachovávaní člověka neomezuje, ale je vlastně důkazem, že člověk přijal práva Božího synovství.

„Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří“ (Žalm 19,8). „A má jiný veliký národ nařízení a práva tak spravedlivá jako tento zákon, který vám dnes předkládám?“ (5 Moj 4,8)

Adventisté přijímají desatero Božích přikázání jako svatý, nedotknutelný Boží řád. Zjevení Božího zákona ve světě hříchu je pro ně předností, protože je světlem ve tmě, ukazatelem na cestě, jistotou v denním životě, zárukou Boží spravedlnosti.

ZÁKON JE VYJÁDRĚNÍM BOŽÍ VŮLE A CHARAKTERU

V deseti přikazech přesně vyjádřil závazky, které na člověka vložil jako na bytost stvořenou ke svému obrazu. Proto se nemusíme domýšlet, jaký Bůh je. Desatero jasně vyjadřuje Boží charakter.

Zákon nás nenechává na pochybách, že Bůh miluje dokonale a přijímá proto také jen bezvýhradné odevzdání a lásku člověka. Tak to vyjadřují první čtyři přikázání na kamenných deskách ze Sinaje.

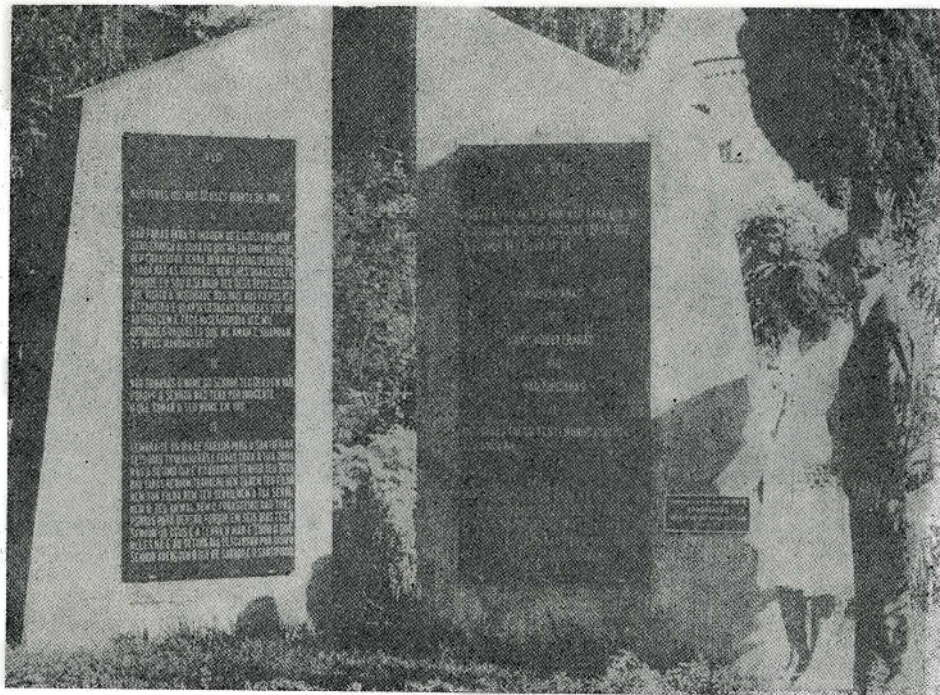
Bůh není Stvořitelem, který by jen trpně přihlížel, jak žijí bytosti, kterým dal život. On, který je Lásky (1 Jan 4,16), zavazuje všechny lidi, aby žili z něj, aby naplnili zákon lásky (Řím 13,8)

V každém období lidských dějin má Bůh lidem co říci. Zákon je slovem nesoucím člověku Boží vůli. Zákon je jasným obrazem Boha, kterého nevidíme (2 Moj 33,20). Zákon je zrcadlem, ve kterém se člověk může vidět Božíma očima (Jak 1,23-25) tak, aby byl bez výmluvy (Řím 1,20).

Adventisté přijímají deset Božích přikázání jako vyjádření Boží vůle a zachovávaní těchto přikázání považují za lidskou odpověď Bohu, za uznání Boha jako Stvořitele a Pána.

ZÁKON JE NEMĚNITELNÝ A VĚČNÝ

Zákon ustavující vztahy mezi Stvořitelem a stvořením a mezi člověkem a jeho bližním, zákon zaručující jistotu i rozvoj těchto vztahů — je neměnný. Zrušit takový zákon by zároveň znamenalo zrušit tyto vztahy, snížit Boží charakter, samého Boha a jeho dílo. Naopak, naplňuje-li člověk Boží zákon, dosahuje svého poslání.

Pomník Deseti přikázání v areálu našeho semináře Belo Horizonte v Brazílii.

Zákon, který má člověka vést, byl napsán samým Bohem na kamenné desky, životem Kristovy lásky byl pak vepsán na stránky evangelií a Duchem svatým do svědomí člověka. Takový zákon se nezmění, ani kdyby nebe a země pominuly (Mat 5,18).

Bůh, vydavatel zákona, se nemění (Mal 3,6), „u něho není proměny ani střídání světla a stínu“ (Jak 1,17), „vše, co činí Bůh, zůstává na věky; nic k tomu nelze přidat ani z toho ubrat“ (Kaz 3,14). On sám prohlašuje: „Neznesvím svoji smlouvu, nezměním, co splynulo mi ze rtů“ (Žalm 89,35).

O zákonu se nemluví jen v dobrem. Lidé se často snažili trochu ho upravit, něco vynechat, něco přidat. Je možné změnit to, co napsal Bůh svým prstem (2 Moj 13,18)? Zákon je přece věčný. To však mnoha lidem zní tak jako „zákon je starý“. On je však pouze neměnný. Nemusí být měněn, protože je dokonalý. Jeho neměnnost je zároveň jistotou celého vesmíru. Může snad být zrušen zákon pravdy a lásky? Nemění-li se Bůh ve své lásce, jak se může měnit v požadavcích zákona, který je vyjádřením jeho charakteru lásky?

Adventisté přijímají za závazná a neměnná všechna přikázání vydaná na Sinaji. Chápejí je jako vyjádření věčných Božích řádů, platných a uplatňovaných před Sinajem a závazných pro celou věčnost.

ADVENTISTÉ MAJÍ ÚCTU K ZÁKONU PODLE VZORU JEŽÍŠE KRISTA

Také ve světle Kristova života poznáváme, že zákon je neměnný.

Kristus žil nejen tak, že neporušil žádný oddíl zákona. On naplnil zákon v nejvlastnějším slova smyslu, protože ukázal lidstvu charakter a vůli svého Otce.

„Hle, přicházím, jak ve svitku knihy o mně stojí psáno. Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru“ (Žalm 40,8).

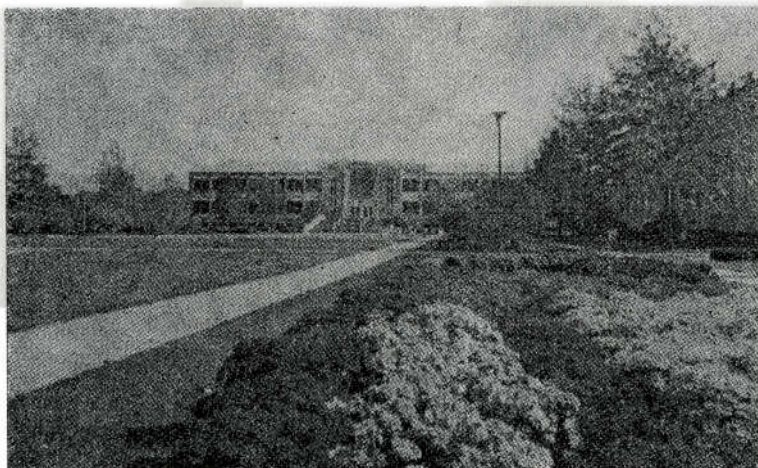
Naplnit zákon, to znamená dovést jej k dokonalosti, to znamená učinit mu zadost. Obojí se naplnilo v Kristu. Ježíš dokonalý ve svatosti a lásce zákon skutečně naplnil tak, že „chodil, dobře čině“, i tím, že nazýval hřích pravým jménem a od hříchu očisťoval. Mohl tak činit proto, že nesmírně miloval člověka.

Kristus vyvýšil Otcův zákon. Zbavil jej tradic, jimiž jej obklopili židé, vyvýšil jej nad pojetí farizeů, kteří respektovali literu, ale odmítali ducha. Řekl, jak jednoduché, nesmlouvavé a dokonalé je žít podle zákona: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe“ (Mat 22,37-39).

Adventisté se řídí příkladem, který nám zanechal Boží Syn. Především příkladem jeho lásky, kterou do krajnosti naplnil zákon. Miloval své, kteří byli na světě a prokázal svou lásku k nim až do konce (Jan 13,1).

Zachováme-li zákon, máme-li úctu k jiným, nelžeme, nekrademe — a to všechno děláme ne ze strachu před trestem nebo z vypočítavosti, ale z lásky. Bůh v nás obživil svůj zákon (Žid 10,16).

Nezajímáme-li se o zákon, jsme solí, která ztratila svou chuť.

Andrewsova univerzita — hlavní budova

Univerzita Loma Linda — hlavní budova největšího zdravotnického zařízení adventistů

MUDr. D. BÜHM

LIDÉ, KTERÍ MAJÍ LEPŠÍ ZDRAVÍ

Před několika lety jsem slyšel při doškolovacím kursu lékařů větu, která mě velice potěšila. Přednášející hovořil právě o plicní rakovině, když řekl: „...hrozné číslo stoupající nemoci a úmrtnosti na toto onemocnění nás nesmí deprimovat. Mezi námi totiž žijí lidé, jmenují se adventisté, kteří nepijí, nekouří a mají více zvláštních, ale rozumných zásad životosprávy a v poměru k ostatnímu obyvatelstvu je jejich nemocnost na toto hrozné onemocnění devětkrát menší. To nám ukazuje, že v prevenci proti této chorobě lze něco dělat...“

Zdravotní zásady adventistů jsou často těmi prvními zvláštnostmi, kterými adventisté vzbuzují pozornost ve svém okolí. Životospráva však není hlavním bodem naší věrouky.

Proč se do náboženství adventistů s. d. prolínají zásady, které jsou podle běžného chápání na hony vzdálené od náboženství? Má to nějaký důvod?

Postoj adventistů k zdravotním otázkám je založen na biblické pravdě, že „tělo, duch a duše“ jsou nerozlučitelné projevy jednotné lidské bytosti (1 Tes 5,23). Soulad fyzického, psychického a duchovního projevu člověka je podmínkou plného zdraví. Nepřehlídíme nic, co pomáhá k udržení zdraví těla, protože ono je „chrámem ducha“ (1 Kor 6,19.20). Kdo k tomuto „chrámu“ nechová úctu a znečišťuje ho, svolává na sebe Boží hněv (1 Kor 3,16.17). I pozvolné sebepoškozování je přestoupením Božího přikázání: „nezabiješ“.

Není jedno, co jíme a jak jíme. I tím má být oslaven Bůh (1 Kor 10,31). Na nestřídmost doplatili nejen jednotlivci, ale i celé národy. Naše zdraví značnou měrou závisí na respektování Božích zákonů morálních i přírodních (2 Moj 15,26).

Věříme, že náš Tvůrce zná nejlépe, co je pro nás vhodné, proto jeho rady

považujeme za nejlepší zásady, jak si uchovat život co nejdéle a v optimální výkonnosti. Chápeme, že podobně jako dnešní lékaři i Bůh zachraňuje člověka komplexně, zabývá se celou lidskou bytostí.

Když dr. Lemon z Medicinal College University v Kentucky srovnával život průměrného Američana s průměrným věkem adventistů, zjistil, že úmrtnost na choroby dýchacích cest a onemocnění jako mrtvice, nemoci věnitých tepen, arterioskleróza, jaterní cirhóza nebo rakovina se u adventistů vyskytuje mnohem méně. Jeho studie ukázala, že průměrný adventista žije o 6,5 roku déle než jeho průměrný spoluobčan. Chci vám stručně připomenout základní rysy adventní životosprávy a její účel. Předně bych chtěl připomenout, že zdravotní zásady adventistů nejsou důsledkem nějakého zázračného vědeckého objevu. Toto poznání se v našich kruzích rozšířilo na základě hlubokého studia bible. A bylo zpočátku přijímáno pouze vírou. To bylo v 2. polovině minulého století. Teprve věda naší doby potvrdila oprávněnost a důležitost těchto zásad.

Naši členové byli například varováni před kouřením. Ovšem teprve dnes víme, jak dalekosáhle (nikotinomanie)

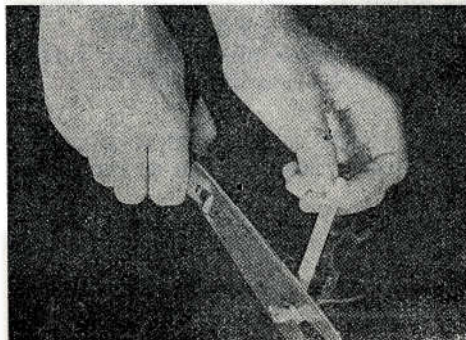
podlamuje zdraví. Nepříznivě spolupůsobí na onemocnění srdce a tepen, vyvolává záněty dýchacích cest, působí dráždivě na žaludeční sliznici, což vede k tvorbě žaludečních vředů, nepříznivě ovlivňuje plodnost a těhotenství, toxicky působí na nervový systém, váže na sebe část vitamínů skupiny B, o které ochuzuje organismus. A to nehovořím o nejobávanější skupině chorob, totiž o rakovině plic, močových cest a dalších orgánů.

Podobným způsobem můžeme hovořit o nepříznivých vlivech alkoholu. I na tomto poli věda dokázala, že se jedná snad o návyk lákavý, nikoli však neškodný. Podobně můžeme hovořit o užívání omamných drog a léků. Chceme žít zdravě, bez závislosti na jakýchkoli dráždivých drogách, proto se zásadně zříkáme podobného „zpříjemňování a zpestřování“ života.

Zdraví velkou měrou ovlivňuje také strava. I v této oblasti se lidé dopouštějí nejednoho prohřešku. Pro bližší objasnění problému však začneme „od Adama“.

Podle bible stravu prvních lidí v ráji tvořily obilniny a ovoce (1 Moj 1,29). Po pádu do hříchu přibyla v lidském jídelníčku zelenina (1 Moj 3,18). Teprve po potopě bylo člověku dovoleno užívat masa některých zvířat (1 Moj 9,3). Za rajských podmínek mohl člověk žít věčně. Před potopou několik set let. Ovšem po potopě se lidský věk během několika generací zkrátil přibližně na dnešní úroveň. Tuto změnu nezpůsobil jen způsob stravy. Vždyť ani „království Boží není nápoj a pokrm“ (Řím 14,17). Na druhé straně ovšem strava velkou měrou ovlivňuje naše celkové zdraví. Apoštol Pavel napsal: „...všechno mohu, ale ne všechno je mi užitečné“ (1 Kor 10,23), „ne všechno prospívá“ (1 Kor 6,12).

Dáváme přednost stravě vegetářské.

Některým druhům masa se vyhýbáme zásadně, protože to radí bible (3 Moj 11; 5 Moj 14). Z obilných produktů dáváme přednost výrobkům z celozrnné mouky, protože právě ta část zrna, které se zbavujeme vymíláním na bílou mouku, obsahuje velmi hodnotné živiny. Při volbě tuků dáváme přednost tukům rostlinným před živočišnými. Jsme si vědomi i toho, že dnes tak nadměrné používání cukru také nese nejedno riziko nemoci. Proto se snažíme omezit příjem cukru v jakékoli podobě. Naše strava má být pestrá a hodnotná. Snažíme se dodržovat zásady střídmosti — to jsou základní pravidla, kterými se řídí náš jídelníček.

Ale „život je více než pokrm“ (Mat 6,25). K správné životosprávě patří také umění odpočívat. Aktivní odpočinek má být protikladem naší práce, má rovnoměrně zatěžovat a rozvíjet celou osobnost. Nesouhlasíme s dosahováním mimořádných výkonů na úkor zdraví a života. Na základě bible ovšem také tvrdíme, že: „Kdo nepracuje, ať také nejí“ (2 Tes 3,6). Bůh stanovil, že máme šest dní pracovat, ale sedmý den týdne určil k odpočinku (2 Moj 20,9). Věděl, že naše síly nejsou nevyčerpatelné, proto určil, abychom po šesti dnech práce sedmý den odpočívali a aktivně se věnovali úplně jiné oblasti našeho života. Mám na mysli sobotu, biblický den odpočinku, den oddělený, požehnaný a posvěcený. Vždyť „sobota je učiněna pro člověka“ (Mar 2,27). V tomto dni odkládáme všechny všední zájmy a starosti a věnujeme se svému Spasiteli.

Zdravotní reforma, kterou jsme přijali, zasahuje ještě mnohé další oblasti života. Patří sem cvičení, způsob oblékání, bydlení, volba zábav, prostě celá oblast lidského života. Naše zdravotní reforma má několikero poslání. Ale spoň stručně:

1. Má odstraňovat nemoci a utrpení. Správnou aplikací zdravotních zásad můžeme předejít mnoha chorobám. Ty nemoci, které již propukly, můžeme úspěšně léčit.

2. Má soustavnou osvětovou činnost vychovávat lidi, aby podle poznání také žili. Snad i do této oblasti můžeme aplikovat slova Ježíše Krista: „Když to víte, blaze vám, jestli to tak činíte“ (Jan 13,17).
3. Má vzbuzovat zájem o další poznání. V oblasti životosprávy a zdraví vůbec musíme stále rozšiřovat své vědomosti. Proto církev adventistů v různých zemích světa buduje nemocnice, zdravotní misijní stanice a různé ústavy. Má také svoje univerzity a lékařské fakulty — tedy vědecká pracoviště, kde dochází k rozšiřování a obohacování vědeckého poznání a ke konfrontaci těchto poznatků s biblickými pravdami. Tyto instituce vychovávají další lékaře a vědecké pracovníky.
4. Má dosáhnout změny životního po-

stojí. Často bývá velká propast mezi teorií a životní praxí. Možná také znáte nějakého lékaře, který s cigaretou v ruce poučuje pacienta o škodlivosti kouření. Poznané musíme předně uplatnit sami na sobě, aby náš život byl příkladem našemu okolí.

Uvědomujeme si však, že ani život prožitý ve zdraví není sám o sobě plnou hodnotou. Největší hodnota života spočívá v tom, abychom se naučili milovat Boha celou svou bytostí a své bližní jako sama sebe (Mar 12,30.31). Ve službě lásky má však zdravý člověk mnohem větší pole působnosti. Proto klademe na uchování zdraví i z náboženského hlediska tak velký důraz. Zásady životosprávy, které jsme poznali z bible a vyzkoušeli na sobě, rádi sdělujeme a doporučujeme všem lidem.

MILUJEME JINÉ LIDI

ALOIS BARTA

Není už samotný nadpis příliš odvažný? Velmi často sobectví osobní i skupinové, zájem o prospěch vlastních idejí a věcí, provází jako stín vyznavače a zastánce i velmi trpytivých idejí. Je uvedené vyznání opravdu objektivní a ryzi?

Víme, kolik může zkreslit celkový obraz o církvi adventistů s. d. dílčí negativní zkušenost s některým z tzv. členů. Jindy prostá neinformovanost může vést k domněnce, že jde o úzké sektářské společenství lidí poplatných pocitu vyvolenosti. Cítím však odpovědnost k těm, kteří mají zájem o objektivní informaci.

Mnozí lidé se zájmem pozorují církev adventistů. Někteří usuzují, že jedinečnost organizace této církve je důvodem jejího značného rozvoje. Jiní podtrhují význam a sílu naší křesťanské praxe. To bylo zřejmě i důvodem, proč jistý katolický seminář požádal desítky adventních rodin, aby jeho studenti mohli prožít prázdniny v domovech adventistů. Značné překvapení mezi nábožensky orientovanými lidmi vyvolala publikace katolického profesora dějin W. J. Whalena: „Proč mají adventisté úspěch?“ Uvádí mimo jiné údaje o mimořádné obětavosti členů naší církve, která v porovnání s jinými církvemi není tak početná.

Ať už jsou úsudky o příčinách rozvoje naší církve jakékoliv, jisté je, že průkopníci adventního hnutí hledali

vzor pro svou činnost v příkladu Ježíšova působení na zemi. Postřehli, že Kristova činnost se výrazně soustředila zvláště do tří oblastí: kázal evangelium, vyučoval a uzdravoval. Tyto tři oblasti čili působení našeho Spasitele se snažíme studovat a aplikovat v činnosti církve. Kromě kázání evangelia jsou adventisté známí jako náboženská společnost, která má mnoho vzdělávacích zařízení a zdravotnických ústavů. Při uvažování o působení Pána Ježíše nepřehlídíme zdroj a vliv, který umocňoval každé jeho slovo a čin. Byla to moc lásky. Zatímco se mocní světa před ním i po něm vyznačovali láskou k moci, on dokázal moc lásky. Projevoval ji každodenní službou současníkům a vrcholně ji dokázal obětí na kříži. Je přirozené, že jeho následov-

níci se mají ubírat podobnou cestou.

V původním znění Nového zákona se láska v náboženském smyslu označuje termínem „agapé“. Projevuje se na jedné straně jako ctnost a na druhé jako povinnost. Pokud jde o ctnost, je láska královnou všech ostatních, ba ještě více — ona všechny ctnosti spojuje a korunuje. Jako povinnost představuje základní pohnutky úmyslů a činů. Míru lásky jako ctnosti představuje Pavlova óda na lásku v 1 Kor 13. kapitole. Velikost lásky, jakožto zásady či povinnosti, ukazuje desatero Božích přikázání. Shrnuje nejzákladnější normy chování a pohnutek. Boží zákon dává lásce přesnou definici, náplň, vyjádřenou právními termíny, zatímco Pavlův hymnus lásky ukazuje její vnitřní dynamiku, barvu a kvalitu. Desatero hovoří o tom, co máme z lásky konat; hymnus lásky popisuje, jak máme jednat. Jedno i druhé hledisko — zásada i ctnost — jsou v životě důležité a nemůžeme je bez škodlivých důsledků opomíjet. Vždyť jde o velkou morální hodnotu našich dnů.

LÁSKA PROJEVENÁ VE VLASTNÍM PROSTŘEDÍ

Nelze pouze teoretizovat o zásadách víry, i když pravdivost teoretických poznatků má velký vliv v každé oblasti života, zvláště v oblasti náboženské. Máme zájem o praktické uskutečňová-

▲ Zdravotní služba na Amazonce

Nemocnice adventistů v Hočiminově městě
ve Vietnamu ▼

ní zásady lásky k bližnímu podle slov Písma svatého.

Projevuje se to předně v oblasti náboženského života. Církev adventistů s. d. netvoří pouze duchovní, kazatelé, hierarchické stupně funkcí v církevní organizaci, ale všichni vyznavači, kteří jsou zahrnuti do všeobecného kněžství věřících. Všichni členové církve tvoří Boží lid, všichni se nazývají bratry a sestrami v Kristu. Vedení církve je voleno a je kolektivní. Velkou roli v životě a práci církve mají laičtí členové. Není už toto důležitý projev bratrské lásky, projevující se v samé církvi?

Naše pobožnosti, bohoslužebná shromáždění, mají veskrze společenský charakter. Spojují věřící na modlitbách. Shromáždění adventistů jsou dialogem mezi Bohem a Božím lidem, jsou dílem spolupráce. Zřetelně se to projevuje během sobotních bohoslužeb, jejichž první částí je „sobotní škola“. Je to studium bible pro všechny členy a návštěvníky sboru. Jedná se o katechizaci formou společného studia bible a vzájemné výměny myšlenek.

Výchova je vedena v duchu lásky k bližnímu. Klade důraz na důslednost člověka jako Božího dítěte a bere vážně jeho duchovní, hmotné a zdravotní potřeby. Vážíme si morálních a kulturních hodnot lidstva, které nevznikly bez vlivu evangelia a Božího lidu. Sledujeme hlediska spasení v dějinách lidstva. Zdůrazňujeme autentičnost vlastního vyznání, ale také velkou zásadu náboženské snášenlivosti a úcty k lidem, kteří mají jiný názor. Naše pojetí výchovy představuje Boha jako nejvyšší morální autoritu a nepomíjitelnou hodnotu jeho zákonů. Ideálem takové výchovy je dynamický a rovnoměrný rozvoj člověka, jeho tělesných, duchovních i duševních sil a společenských možností.

SLUŽBA LÁSKY

I ty nejvznešenější zásady mají jen omezený význam, jsou-li zaměřeny jen na sebe. Adventisté se nechtějí uzavírat, ale naopak široce rozvinuli různé formy činnosti a aktivní přítomnosti ve světě. Myslím, že je zbytečné hovořit o přínosu práce a života jednotlivých členů církve do života společnosti a o podílu na vytváření duchovních a materiálních hodnot národa. Chci se zmínit pouze o jejich činnosti evangelizační. Z lásky k bližnímu se snažíme objektivně informovat o čistých zásadách evangelia bez pozdějších doplňků a konfesijních úprav. Každý člověk má právo i v oblasti víry získat nezkreslené informace o Ježíši Kristu a apoštolském učení. Falšování Božího slova nebo snaha doplnit je nesprávným výkladem, je závažným přestupkem vůči Bohu a podvodem člověka. Rozvoj teologického bádání a evangelizační činnost církve jsou jistě cenným přínosem ke křesťanskému svědectví, které působí pozitivně v lidské společnosti.

Chápeme, že posláním naší církve je široce rozvinutá služba lásky. Jako příklad můžeme uvést školství adventistů (nemám na mysli teologická učení). Je to jeden z nejlépe organizovaných církevně vzdělávacích systémů na světě. Pro mnohé země má nesmírný význam.

Velkou pozornost věnujeme také otázkám zdraví. V čele velkého počtu různých zdravotnických zařízení církve stojí vědecká střediska. Zdravotnická zařízení slouží především rozvoji vým zemím. U nás církve nepůsobí přímo v oblasti osvěty a zdravotnictví. Břemeno odpovědnosti za tuto závažnou oblast lidského života převzal stát a dal tak možnost církevním společenstvím soustředit se na záležitosti

duchovní. Praktikujeme a všem zájemcům doporučujeme určité zdravotní zásady. Naše církve se účastní boje proti společenským neduhům, jako jsou alkoholismus, kouření a narkomanie. Členové církve praktickým příkladem přispívají ke zmírnění vlivu těchto společenských neduhů. Ve vlastním prostředí se o tom ani příliš nehovoří, protože členové církve jsou zásadními abstinenty a nekuřáky. Považujeme to za součást svobody a radostného způsobu života. Také mladá generace v adventistickém prostředí je vychovávána v duchu naprostého abstinencismu, zdravého způsobu života a morální čistoty.

Adventisté vytvořili také organizaci pro pomoc v případě živelných pohrom a velkých neštěstí. Tato organizace spolupracuje s Cerveným křížem a s různými státními i církevními organi-

zacemi pomoci. Někdy slyším otázku: „Proč se církev adventistů nevěnuje jen hlásání evangelia?“ Odpovědi jsou nám slova Ježíše Krista: „Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách a ujali jste se mě“ (Mat 25,35-45). Pán Ježíš považoval pomoc potřebným za velmi důležitou. Proto se naše církve snaží pomáhat bez ohledu na rasu, náboženství nebo státní příslušnost. V minulých letech naše církve posílala pomoc stejně do Bukurešti jako do Mindanaa na Filipínách, Jakarty v Indonésii, Xenie v Ohio nebo New Delhi v Indii. Každá pomoc je posílána z lásky a s vírou, že přispěje k ulehčení lidského utrpení. Uvědomujeme si, že je mnoho jiných a větších organizací, které organizují pomoc postiženým. Spolupracujeme s těmito organizacemi ve vědomí, že v díle pomoci trpícím je dostatek místa pro všechny. Láska adventistů k jiným lidem se projevuje ještě v dalších oblastech — v oblasti náboženské snášenlivosti a svobody, v úsilí o zachování míru, v boji za ochranu životního prostředí, na poli ochrany manželství a rodiny, úcty k práci a všelidským hodnotám.

Často také vzniká otázka, odkud berou adventisté peníze na všechny tyto projekty. Pravdou je, že dokáží sáhnout hluboko do kapsy a dát. Některá statistika by jistě ukázala mnohé, ale to není podstatné. Nebesa jistě vedou dokonalejší záznamy než my, lidé. Ježíš řekl: „Co jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, učinili jste mně.“

Chtěl jsem alespoň stručně připomenout některé důkazy praktického prožívání našeho náboženství. Biblické křesťanství stojí na základech lásky, na poznání, že Bůh člověka nekonečně miluje a očekává, že člověk tuto lásku pochopí a bude opětovat. Milovat Boha znamená předně milovat člověka. Očekáváme příchod svého Pána, ale nechceme očekávat nečinně. Čas, který máme k dispozici, chceme využít k službě lásky všem potřebným

VÍRA

je životní styl

„Pražské jaro“ je každého roku velkým kulturním svátkem a hudebním zážitkem. Letos jsme mohli v Praze vidět také světoznámého švédského dirigenta Herberta BLOMSTEDTA. Přijel a vystupoval se stejně známým orchestrem, který již několik let řídí — drážďanskou Staatskapelle.

Narodil se roku 1927 ve Spojených státech. Jeho rodiče byli adventisté s.d., otec kazatel, matka učitelka hudby. Záhy se rodina přestěhovala do Švédska, kde Herbert také začal studovat hudbu. Později studoval v Rakousku, Švýcarsku a ve Spojených státech. Od roku 1954 působí jako dirigent nejdříve ve Švédsku, pak v Norsku, Dánsku a nyní v NDR.

Přetiskujeme interview, které Herbert Blomstedt poskytl redakci časopisu adventistů s. d. ve Švédsku.

Jak na to lidé reagují, když se dovědí, že jsi adventista?

„Často se mne lidé ptají, proč jsem křesťanem a zvláště adventistou, když je to celkem malá, víceméně neobvyklá církev. I když má relativně málo členů, asi 3—4 milióny, je ve světě velmi rozšířena. Kamkoli přijdu na svých koncertních cestách, ať do Moskvy nebo nějakého malého města v Japonsku anebo do ještě menšího v USA, ve Francii či Jugoslávii, všude najdu adventisty a jejich modlitebny. To je pro mne velmi důležité a to také překvapuje mnoho mých kolegů.“

Proč jsi adventistou?

„Narodil jsem se v adventní rodině, to však není jediný důvod. Už v mládí jsou situace, kdy se musíme rozhodnout, jaký postoj k životu chceme zaujmout. Často musíme svou víru zkoumat a zdůvodňovat. Nejdůležitější otázka je: Je mi víra v životě pomoci? Uskutečňuje se v mém životě? Na tuto otázku mohu odpovědět jasným ANO.“

Co pro tebe znamená víra?

„Věra není pouze záležitostí rozumu,

ale i srdce, je to životní styl. Víra není fetiš nebo amulet v kapse mého kabátu, který mi v určitých problémech má pomoci. Ne, zahrnuje celý můj život, a proto znamená pro mne vše. Řídí mé myšlení, citění, sebepoznávání a chápání světa kolem mne.“

Mohl bys uvést nějaký příklad?

„Ano. Víra znamená především mít vztah k někomu, kdo je víc než člověk, než všichni lidé, je to vztah k Bohu. Život s jeho zvláštními požadavky a nároky se mi zdá rok od roku komplikovanější. S tím se setkávám v umělecké oblasti, s níž jsem spjat. Proto hluboké základy živé víry mají pro mne rozhodující význam.“

V jakém smyslu?

„Člověk se dostává do postavení, kdy jen stěží drží hlavu nad vodou a vidí jen kousek kupředu. V takové situaci si uvědomuje, že není na všechno sám, že má někoho, kdo mu pomáhá, kdo ho chce vést. To však neznamená, že by měl propadnout pasivitě nebo si hrát na „slepu bábu“, že by přestal sám myslet a nechal se jen vést za ruku. Ne, křesťanská víra vede k jasnějšímu pohledu na věc. Ve složitých životních situacích cítíme, že potřebujeme povzbuzení od druhých, kteří mají více zkušeností. Nejlépe nás však povzbuzuje bible, která má rady pro různé životní situace. Bible znovu a znovu zdůrazňuje, že jsme stvořením. To je základem víry, která nám otevírá zcela jiný náhled na život. Učení o vývoji mi to neposkytuje.“

V čem vidíš rozdíl?

„Podle biblické zprávy o stvoření, život není bez naděje. Jsme-li stvořením, musí existovat i Stvořitel, to je logické. A když tomu tak je, pak tento Stvořitel může i to, na co my nestačíme. Takový názor vede k humanitě, která do nás vkládá základ bratrství a sociálního citění. My lidé jako stvoření nestojíme každý sám, ale patříme solidárně k sobě.“

Co vše rozumíš pod pojmem stvoření?

„My všichni jsme výsledkem záměru stejného Tvůrce. Tím máme všichni zodpovědnost za ostatní lidi kolem nás. Já nejsem větší než ten druhý. Proto lépe chápeme vzájemnou odpovědnost. Naše zvědavost a touha po vědění má původ u našeho Tvůrce. To je pro mne, jako pro hudebníka, důležité. Víra ve stvoření mne vede v mé práci, řídí mé myšlení a citění za všech okolností.“

Pak tedy tvá víra ovlivňuje i tvé povolání a tvůj další rozvoj?

„Určitě! Víra ovlivňuje každého člověka — podobně i pochybnost. To se odráží ve zvláštní míře v mém povolání. Hudebník stojí stále před veřejností. Nemůže hrát bez osobního projevu. Zazpívaná píseň nebo zahráný hudební kus je ve skutečnosti vlastním vyznáním. Nemůžeš to učinit, aniž bys neprojevil sám sebe. Denně přednášet hudbu před kritickými posluchači a kolegy — hudebníky je situace obzvláště náročná.“

Kde nacházíš sílu k tomu, abys mohl vyhovět všem těmto požadavkům?

„Kdyby nebylo soboty, pak by se mi to sotva podařilo. V mém povolání hudebníka je velmi snadné porušit svěcení soboty nebo se věnovat jiným zájmům. Sobota však říká: „Stůj! Mysli na to, že máš ještě jiné povinnosti než rozvíjet své schopnosti anebo vydělávat peníze. Duchovní povinnosti jsou důležité, a neměl bys je zanedbávat.“ Bůh dobře věděl, že stvořené bytosti potřebují odpočinek a čas k obnově sil a k duchovnímu rozjímání.“

Uděláš si volno i v některý jiný den týdne, abys neměl žádné povinnosti?

„Jistě bych mohl. Musím však vyřizovat mnoho věcí, přijímat hosty, vyřizovat různé záležitosti v cizině. Je těžké něco takového odložit, poněvadž je to z hlediska mého povolání a po hospodářské stránce důležité. To tedy dělám v jiné dny. Sobota je však dnem, kdy i takové zájmy dávám stranou. Bible zdůrazňuje, že Bůh sobotu po-

žehnal a posvětil, oddělil, aby nám pomohl. Tato požehnání nemůžeme obdržet v žádný jiný den. Máme pro to jasné Boží vysvětlení: „Tento den byl dán tobě i ostatním, abys přemýšlel o svém Stvořiteli.“

Jak se zachováš, obdržíš-li mimořádně důležitou nabídku, která je však spojena s prací v sobotu?

„Často jsem musel velmi lákavé nabídky odmítnout — jednou dokonce od berlínské filharmonie — protože s tím byly spojeny určité závazky práce v sobotu. Jsem však přesvědčen, že jsem se rozhodl správně.“

Co tě o tom přesvědčuje?

„Pozdější vývoj událostí mi to objasnil. Konkrétně bych to mohl doložit zajímavou zkušeností s jedním z mých někdejších učitelů. V roce 1950 v Salzburgu mi můj učitel Igor Markewitsch řekl: „Musíš se dostavit na zkoušku v sobotu odpoledne. Jinak to nepřijemně ovlivní tvé povolání.“ Odmítl jsem přijít. Přeložil tedy zkoušku orchestru na neděli — na jejich den odpočinku. Pak mi předhazoval, že nejsem dobrým křesťanem, že členové orchestru jsou lepšími křesťany než já,

protože byli ochotni vypomoci. Bylo to dosti těžké obvinění — i já jsem přece chtěl být dobrým křesťanem.

Po dvaceti letech přišel ke mně opět tentýž Igor Markewitsch v Monte Carlu do mého pokoje v hotelu a připomněl mi tehdejší příhodu: „Vzpomínáš ještě na Salzburg? Já jsem tenkrát byl opravdu proti tobě nabroušený, ale dnes je tomu jinak. Staří izraelité dobře věděli, proč zachovávali jeden den týdně, v němž by za žádných okolností nepracovali. Tvůj postoj k sobotě, milý Herberto, byl tvým štěstím, jinak by ses upracoval k smrti. Sobota je klíčem tvého úspěchu. Nikdy se jí nevzdej!“

Věříš v brzký příchod Ježíše Krista, a je-li tomu tak, pak v jakém slova smyslu?

„Když jsem byl ještě dítětem, kázal můj otec často na toto téma. Působilo to na mne. Pamatuji se na sen, který jsem měl jako mladík. Viděl jsem Ježíše přicházejícího v oslnivém světle na naši zemi, já jsem však s ním nesměl zpět do nebe. To na mně zanechalo hluboký vliv.

Může se stát, že poselství o druhém příchodu Pána Ježíše je použito k zastrášení lidí. Ve skutečnosti to však

není žádné odstrašující poselství. Žalmista po náležité rozvaze ve svém žalmu připomíná: „Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“ (Žalm 90,12). Nikdo z nás neví, kdy skončí jeho život. Musíme být proto připraveni. Poselství o druhém příchodu Krista je radostným poselstvím, neboť obsahuje radostnou zvěst o skončení všeho trápení, chaosu a utrpení. V království Kristově nebude neúnosných břemen, bude tam vládnout dobro a věčná láska. Proto je poselství o druhém příchodu Ježíše poselstvím naděje.

Mám úžasné možnosti rozezvučet toto téma v koncertním sále. Švédský komponista Hilding Rosenberg napsal velkou symfonii, inspirovanou poslední knihou bible — Zjevením Jana. V ní má druhý příchod Kristův ústřední místo. Jedním z nejučtivnějších míst je chorál: „Drž se toho, co máš, aby tě nikdo nepřipravil o vavříny vítězství“ (Zjev 3,11). To byla víra tohoto komponisty, shodná s vírou apoštola Jana, a to je i moje víra.

Vše, co máme — naše víra, naše přesvědčení, musí vést nás i lidi kolem nás k pravému vztahu k Bohu. Takový vztah má obrovskou cenu a je velkým pokladem, který je nutno chránit.“

Věříme, že

1. Bůh je osobní, milující, všemohoucí, věčný a vševědoucí (1 Tim 1,17; 1 Jan 4,8) Stvořitel všech věcí (Ef 3,9).
2. Bůh není odpovědný za zlo na světě. Za to je zodpovědný satan (Mat 13,28). V určeném čase Bůh zničí satana a odstraní zlo (Řím 16,20; 2 Petr 3,13).
3. Satan podvodem svedl na počátku historie tohoto světa lidskou rodinu, aby se k němu připojila v jeho vzpouře proti Bohu (1 Moj 3,1-6).
4. Bůh vytvořil plán jak opět vysvobodit lidskou rodinu. Plán zahrnoval dar (oběť) jeho Syna, Ježíše Krista, který zemřel za lidstvo (Jan 3,16; Řím 5,8). Tento plán byl nutný nejen proto, aby umožnil spasení lidstva, ale také proto, aby vyvrátil satanovo klamné obvinění, že Bůh je svévolný, krutý a nespravedlivý.
5. Cena spasení byla zaplacená. Bůh nabídl spásu všem jako dar (Řím 5,15; Zjev 22,17).
6. Až Bůh zasáhne do historie lidstva, odstraní zlo i ty, kteří v něm setrvávají, obnoví zemi a zavede dokonalou společnost, ve které budou jen ti, kdo dobrovolně přijali Boží plán a žili podle zásad jeho království (Zjev 21,1-4). Jeho zásah zahrnuje: Kristův návrat na tuto zem (často se o něm hovoří jako o druhém příchodu Kristově), aby vzal svůj lid do nebe, potom o tisíc let později se vrá-

ti, aby žili na obnovené zemi, ze které byly odstraněny všechny stopy zla.

7. Bible je Boží dopis lidstvu, ve kterém je řečeno, že Bůh je láska, že vytvořil plán, jak zbavit zemi nespravedlnosti, nemoce, utrpení a smrti. Říká všem lidem, jak mohou získat Boží dar spasení a připojit se k „nebeské rodině“ (2 Tim 3,16).
8. Bible obsahuje proroctví, která naznačují, že Boží zásah do lidské historie je blízko (Zjev 1,3). Poněvadž čas je velmi krátký, posílá Bůh dnes všem lidem naléhavé poselství, aby se na tuto událost připravili. Vstup do Božího království je nabízen každému, ale nikdo není nucen, aby vstoupil (Jan 3,16; Joz 24,15). Bůh používá jen metody lásky a přesvědčování, ale touží po lidech, které stvořil. Jeho výzvy jsou dnes zvláště naléhavé, protože chce, aby každý unikl záhubě. Chce, aby si všichni lidé uvědomili, že jeho soud nastal (Zjev 14, 6-12).
9. Mrtví povstanou k životu, aby mohli přivítat vracejícího se Krista, pokud během svého života přijali Boží plán. Bible popisuje smrt jako spánek, ze kterého budou všichni vzkříšeni (1 Tes 4,13-18; 1 Kor 15,51-54).
10. Symbol, který ukazuje, že se člověk rozhodl pro Boha a chce se stát členem jeho říše, je křest, akt ponoření do vody,

naznačující pohřbení starého života a povstání k životu novému (Mar 16,16; Řím 6,1-4).

11. Bůh jasně ukázal, jak mají kandidáti budoucí společnosti žít. Bible obsahuje nejen všeobecné morální zásady (2 Moj 20,3-17), ale také rady, jak uplatňovat morální principy v praktickém životě. Navíc obsahuje zápis o životě Ježíše Krista, Syna Božího, který žil na této zemi déle než 30 let a prakticky ukázal lidem, jak mají žít.
12. Zatímco lidé čekají na příchod Božího království, které zřídí Bůh, mají trávit čas tím, že slouží svým bližním, pomáhají a poskytují pomoc v utrpení, které zapříčinilo zlo (1 Jan 3,17; Mat 10,8) a současně mají hlásat zvěst, že Bůh má lék pro nemoci dneška (Mar 16,15,16).
13. Bůh chce i v období očekávání žít duchovně se svým lidem prostřednictvím Zástupce zvaného Duch svatý (Jan 14,18). Oddělil také sedmý den týdně, sobotu, jako den zvláštního společenství a žádá, abychom odložili všechny své zájmy a věnovali se jemu (2 Moj 20,8-11).
14. Duch svatý, Boží zástupce, nám dává sílu žít podle Božích zásad (Gal 5,16; 22,23). Uděluje také zvláštní dary, které jsou v církvi potřebné — například dar proroctví (1 Kor 12). Takový dar učiní z člověka Božího mluvčího.

O adventistech řekli:

Kurt WALDHEIM,
generální tajemník OSN:

„Vaše činnost ve prospěch celosvětového míru a štěstí všech lidí si zaslouží velké podpory. Zvláště vám chci vyjádřit uznání za váš humanitární přínos v oblasti výchovy a lékařské pomoci.“

Konrad RAISER,
zástupce generálního tajemníka
Světové rady církví:

„Když uvážím skutečnost, že ve většině zemí je církev adventistů s.d. v porovnání s velkými a početnými církvemi jen nevelkým náboženským společenstvím, tím více vyniká velký rozdíl aktivy a zaangažovanosti. Mám za to, že mnohostranná společenská činnost, kterou vaše církev vyvíjí kromě běžné aktivity náboženské, má velkou cenu.“

Abraham Joshua HESCHEL,
židovský rabin, teolog a biblista:

„V 7. adventisté, máte nádherné poselství. Musíte se však naučit zvěstovat je ještě s větším uměním, abyste byli bráni vážně.“

Tadeusz KOSZAROWSKI,
ředitel Institutu onkologie ve Varšavě:

„Ve Spojených státech existuje určitá náboženská skupina adventistů s. d., která má asi milión členů. Vím přesně, že se u nich rakovina vyskytuje mnohem méně, než u ostatního obyvatelstva. Některé druhy rakoviny se u nich nevyskytují vůbec — např. rakovina plic, hltnu a močového měchýře. Značně méně se u nich vyskytuje rakovina žaludku... Onkologové je soustavně sledují, aby zjistili všechny závislosti. Prohlašují, že adventisté nepijí alkohol, nekouří a nejsou otylí... Jsou velmi vyvážení, smíření sami se sebou, mají silný pocit sounáležitosti, vzájemně si neškodí a mnoho si odpouštějí.“

Brian WILSON,
anglický sociolog a profesor
univerzity v Oxfordu:

„V dnešním světě je stále těžší „být“ ve světě a nebýt „ze“ světa. Adventisté sedmého dne ztělesňují toto dilema, a ne bez úspěchu.“

BRZY

Je to jen krátké slovo, řekne-li někdo „brzy“, a přesto, kolik naděje a vzpruhy dodá unavenému člověku, kolik síly a povzbudivé útěchy dokáže vliít do srdce. Jediné slovo — brzy.

Často přichází lékař k lůžku nemocného, který se ho ptá, kdy mu už bude lépe, kdy přestanou zžíravé bolesti. Pacient takřka visí očima na rtech lékaře, co mu odpoví. Řekne-li lékař „brzy bude lépe“, dodá nemocnému novou sílu k vytrvalosti, novou naději a odvahu k životu.

Někdy o dovolené chodíváme na hory. Namáhavý pochod vyžaduje všechnu naši sílu. Podle turistické mapy bychom už měli být u cíle, podle uplynulého času rovněž, ale cesta se vleče, cíl stále není v dohledu. Poikáváme lidi, kteří jdou opačným směrem. Ptáme se jich, jak daleko je k našemu cíli, za jak dlouho tam asi budeme. „Brzy!“ slyšíme jejich odpověď. A nám se jde hned lehčeji, radostněji, jelikož nás povzbudili k vytrvalosti posledních sil.

Lidstvo dnes žije v pohnuté době. Svět je v pohybu. Odpovědní lidé, státníci a politické volají po omezení zbrojení, protože by lidstvu hrozilo totální zničení. A zatím, co na naší planetě umírá hladu každou vteřinu jeden člověk, spotřebuje kosmická loď každých dvě a půl minuty při počátku svého letu na dva milióny litrů pohonných látek. Při odpalování rakety se země chvěje, až omítka v betonových bunkrech odpadá. Ale pozorovatelé a technici na odpalovací rampě si toho ani nevšimají. Jejich jasot z vědeckých úspěchů nad dobýváním kosmu nezná mezí.

A pak jsme tu ještě my — věřící lidé v Pána Ježíše. Stojíme tu na zemi skoro osamoceni. V mysli se nám vybavují slova našeho Mistra: „Tak i vy, až uvidíte, že se tyto věci dějí, vězte, že je blízko království Boží“ (Luk 21, 31). „Očekáváme v blahé naději slavný příchod velkého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista.“ „Šťastní jsou všichni, kteří se těší na jeho příchod.“ Tak volá apoštol Pavel, a jeho hlas nás potěšuje právě v dnešní době. V jeho slovu nalézá čekající církev potěšení, povzbuzení, naději a posilu důvěry.

„Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen docela krátký čas a přijde ten, který má přijít a neopozdí se“ (Žid 10, 35-37).

Slib Písma „jen docela krátký čas“, „už brzy“ nás potěšuje a dává vzpruhu v našem putování k nebeskému cíli. I my podle naší duchovní mapy, podle bible a jejích prorockých bychom už měli být na konci své cesty. I čas tomu nasvědčuje, vždyť velká část prorokovaných událostí před druhým příchodem Pána Ježíše se naplnila. Mnohý z nás věřících je už unaven a jde k cíli z posledních sil.

„Amen, přijď tedy, Pane Ježíši!“ je slyšet z úst věřících. A Ježíš jim odpovídá: „Ano, přijdu brzy!“
K. ŠPINAR

POZVAL JE

VĚRA GAJDOŠIKOVÁ

Pozval je,
oni však pozvání nepřijali,
a lhali,
jak mnoho práce prý mají:
Ten koupil pole,
onen koní pár,
ten mlád je — žení se,
ten zas je hodně stár
a nohy neslouží mu, jako kdysi.
Ten zased' právě u své plné mýsy —
opravdu nemůže,
jen omluv, prosím, Pane.
Beze mne obejdeš se lehce.

Však žádný pozvání to přijmout
nechce —

je prázdná síň...

Fozval je —
nikdo však pozvání nepřijal.
Tu rozhněval se král,
a rozkázal:

Teď mezi ploty jděte,
ty chudé z nejchudších mi odtud
přivedete.

Tak pozval nás...

A co my?
Přijmem to pozvání?
Musíme přijmout!
Opak nám zabrání
do nebe vejít.
Nezve nás z bajek král —
to pozvání sám Bůh nám dal.

Pozval nás...

PRIJMEME?

ZASEDÁNÍ GENERÁLNÍ KONFERENCE

Ve dnech 17. až 27. dubna 1980 probíhalo světové zasedání Generální konference církve adventistů sedmého dne v Dallasu ve státě Texas v USA. Spolu se mnou se tohoto zasedání zúčastnili jako delegáti M. Sustek, tajemník kazatelského odd. a výchovy, a M. Hroboň, předseda Slovenského sdružení naší církve.

Kongresová hala v Dallasu plně vyhovovala potřebám tohoto světového zasedání. Pracovní část konference a vystoupení jednotlivých divizí probíhalo v kulaté aréně kongresové haly, která pojme 10 až 12 tisíc osob. Bohoslužebná shromáždění jakož i průvod národních delegací, které nesly své prapory a označení zemí, se uskutečnily ve velké hale, která pojme 25 tisíc osob. Zejména v druhou sobotu byly při bohoslužbách do posledního místa zaplněny jak velká hala, tak i aréna.

Pro různá jednání výborů a zvláštních programů jsme měli k dispozici 58 menších sálů.

Nikdy nezapomenu na slavnostní zahájení ve čtvrtek večer, kdy předseda Generální konference N. C. Wilson srdečně uvítal všechny delegace a hosty. Další, kteří vítali delegáty, byli předseda Severoamerické divize C. E. Bradford a předseda naší unie v Texasu B. E. Leach. Dále byla čtena pozdravná poselství oficiálních osobností. Slavnostní atmosféru zahájení vytvářela i nádherná hudba a překrásné sborové i sólové zpěvy. Hlavní proslov přednesl předseda GK Neal C. Wilson. (Zkrácený výťah uvádíme v tomto čís. Znamení doby).

Na jednoduše vyzdobeném pódiu bylo heslo Generální konference „By His Spirit“ — „Jeho Duchem“ a velké prapory všech zúčastněných států. Také pro tuto Generální konferenci byla složena hymna, kterou jsme denně zpívali. I tato píseň měla název „Jeho Duchem“ a celé zasedání bylo vedeno v této atmosféře. Všichni jsme si uvědomili, že dílo Páně nemůže být dokončeno lidskou silou, ale mocí Boží.

Celkem bylo přítomno na 1800 delegátů z celého světa. Delegáti měli svá určená místa uprostřed arény podle jednotlivých divizí a všichni ostatní hosté a návštěvníci měli vyhrazena místa na galerii.

Poprvé od roku 1958 byla znovu zastoupena Barma, a to třemi delegáty. Velmi srdečně byly přivítány delegace z Afriky a rovněž ze všech socialistických států.

Denní program začínal v 7.45 a končil ve 21.30 hodin s polední a večerní přestávkou. Každý pracovní den byl zahajován společnou pobožností a každý večer od půl osmé do půl desáté měly pestrý program vždy dvě divize.

Bratři ve svých kázáních přinášeli časové Boží poselství, které se mocně dotýkalo všech přítomných.

Během dne pracovaly různé výbory a komise a svoje návrhy předkládaly plenárnímu zasedání delegátů k prodiskutování a odhlasování. Dále byly plénu podávány

zprávy jednotlivých oddělení Generální konference. Diskutovalo se o úpravách církevního řádu a prováděcích nařízeních. Diskutovalo se o hlavních bodech našeho adventního učení.

Byly rovněž podávány obšírné zprávy z našich univerzit a dalších institucí.

Pracovní část konference byla jistě nejpodstatnější, bylo třeba navrhnout a zvolit přibližně 250 činovníků Generální konference a všech divizí, a to byl pro jmenovací výbor úkol nesmírně odpovědný. (Seznam činovníků GK i naší divize byl již uveden ve ZD 3/80).

Generální konference se věnovala také organizačním otázkám. Bylo odhlasováno ustavení nové divize na africkém kontinentě, zejména pro francouzsky mluvící oblasti. Tato divize zahájí svou činnost 1. ledna 1981. Pravděpodobné sídlo této nové divize, která ještě dnes nemá svůj název, bude v hlavním městě Pobřeží slonoviny v Abidžanu.

Každý den se nepřetržitě scházely od 9 do 21 hodin v jednom menším sále skupinky k modlitbám, složené z různých delegátů jednotlivých divizí, které prosily za požehnaný průběh celého jednání konference.

Konala se také zvláštní shromáždění pro mládež, pro děti, pro ženy. V příslušném sále byly promítány zajímavé filmy a diapozitivy s tematikou rozvoje Božího díla v různých zemích a filmy se zdravotní tematikou. Mnohé z nich byly ze střediska našich církevních sdělovacích prostředků v Kalifornii.

Nezapomenutelná byla večerní vystoupení jednotlivých divizí v překrásných pestrých krojích a se zvláštní charakteristikou jejich zemí. Zaznívaly nádherné písně a hudba. I hodinové vystoupení naší divize, ve kterém byla představena reformace v Evropě, se setkala s mimořádným ohlase-
sem.

Na jedno odpoledne byl naplánován pochod národů od kongresové haly do středu města na náměstí Dikůvzdání, kde se konala krátká pobožnost vděčnosti. Byl to úchvatný pohled na mohutný průvod stovek delegátů ze všech zemí v krojích a s vlajkami, dokonce s alegorickými vozy. Nejdrive policisté sdělili pořadatelům, že průvod má k dispozici jen jeden pruh silnice, ale když viděli seřazování jednotlivých delegací, dali k dispozici celou silnici. Tento průvod se těšil obrovskému zájmu obyvatel města Dallasu. Tisíce lidí lemovaly ulici, stovky fotografů pořizovaly snímky a televizní kamera snímala podstatnou část.

Od pátku odpoledne do neděle probíhal zvláštní program kazatelského oddělení Generální konference. Dr. G. Oosterwal, ředitel Institutu Generální konference pro světovou misi, řekl v úvodu zahájení tohoto shromáždění: „Každý den se rodí na světě 250 tisíc lidí a přibližně 850 osob se připojuje denně k církvi adventistů sedmého dne...“

K vrcholům závěrečných hodin konference patřil průvod národních delegací ve velké „Grand Hall“. Zástupci jednotlivých zemí se seřadili podle abecedy na velkém pódiu a pak procházeli velkou halou až do arény. Tři barevné televizní kamery snímaly nejen tento pořad, ale celý průběh sobotních bohoslužeb a přímo je přenášely na tři obrovská plátna v halách, takže všichni účastníci mohli vše podrobně sledovat.

Po skončení zasedání Generální konference jsem měl možnost navštívit celou řadu našich institucí, zejména naše dvě univerzity — teologickou Andrewsovu univerzitu v Berrien Springs ve státě Michigan a Loma Lindu v Kalifornii, která patří k nejvýznamnějším lékařským univerzitám Spojených států amerických a kde máme na 4 tisíce studentů medicíny. V Thousand Oaks v Kalifornii máme významné televizní a rozhlasové středisko. Je zde vysílací stanice „Voice of Prophecy“ a televizní studio, jehož program pokrývá polovinu území USA a 80 % Kanady. Měl jsem možnost pohovořit s vedoucími činovníky těchto institucí. V San Bernardino v Ontariu jsem byl požádán, abych vykonal bohoslužbu, a musel jsem tak učinit v anglickém jazyce.

Navštívil jsem také jednu z našich největších nemocnic a naše instituce v Orlandu na Floridě, a to v doprovodu manželů Moldříkových, kteří od roku 1938 působili požehnaně v některých českých sborech v USA. Vděčně vzpomínám na setkání s nimi i na manžele Kebasovy, kteří nás na pobřeží Pacifiku doprovázeli při návštěvách našich institucí v tomto krásném koutě světa.

Byl jsem rád, že i tentokrát jsem mohl navštívit náš jediný československý sbor v Chicagu a potěšit se s bratřími a sestrami ve shromáždění u Božího slova i v jejich domovech. Budu dlouho vzpomínat na přátelská setkání s lidmi, které jsem již dlouho neviděl, a na setkání s krajany.

Vážím si té přednosti, že jsem se mohl zúčastnit světového zasedání spolu s manželkou a svými spolupracovníky.

Závěrem bych rád uvedl, že 53. zasedání Generální konference mělo vysokou duchovní úroveň a — jak jsem někoho slyšel říci — probíhalo v „nebeském ovzduší“. Byl jsem hrdý, že patřím k této církvi, která tvoří velkou rodinu na tomto světě.

Vzpomínali jsme i tam na naši krásnou zem, na naše bratry a sestry a v duchu jsme si přáli, aby všichni měli možnost prožít atmosféru tak velkého shromáždění.

O. Sládek

ZÁBĚRY ZE ZASEDÁNÍ GENERÁLNÍ KONFERENCE V DALLASU

1	2	
3	4	
5	6	7

1. Pohled na průčelí sálu
2. Československá dvojice v průvodu národů
3. Delegáti z Afriky a Jižní Ameriky
4. Delegáti z Mexika a dalších středoamerických zemí
5. Delegáti z jihovýchodní Asie
6. Delegát z Fidži v domorodém úboru a s domorodými zbraněmi
7. Delegáti z Maďarska v národním kroji